

Korisni sažetak fetwi iz knjige
„Trijumf vjerovjesničkog monoteizma nad da'wom širka i nacionalizma“
od brata ebu Muhammeda

Fetwe ULEMIE Nedžda

Kaže uvaženi šejh 'AbdurRahman bin Hasan, rahimehullah: "Postoji konsenzus među 'ulemom prijašnjih i potonjih generacija, počevši od ashaba, tabi'ina, imama i svih učenjaka ehliš-sunneta da čovjek ne biva muslimanom osim napuštanjem velikog širka, odricanjem od njega i od onoga ko ga radi, mržnjom prema njima, neprijateljstvom prema njima shodno mogućnosti i ihlasom (tj. čistim usmjeravanjem) djela samo Allahu."

"Ed-Durerus-Senijje", 8/338 i "Fetwe 'uleme Nedžda", 1/435

Nakon nekoliko izreka ashaba, selefa i uvaženih učenjaka Tewhida, neka im se Uzvišeni Allah smiluje, dolazimo do zaključka da ime tagut obuhvata sve što se obožava mimo Allaha, svakog glavešinu u zabludi, koji poziva u neistinu i uljepšava je. Obuhvata takođe svakog onoga koga su ljudi postavili da im sudi džahilijjetskim zakonima, suprotnim sudu Allaha i Njegovog Poslanika. Obuhvata takođe vračara, sahira, govornike u ime kipova s ciljem obožavanja mrtvih i drugih, obzirom na priče i laži koje izmišljaju da bi odvodili neznalice u zabludu, koje sugeriraju da zakopani (mrtvi) i sl. ispunjava potrebu onoga koji mu se obraća i da je on uradio to i to, što je ili laž ili je od šejtanovog djela, da bi ljudima sugerirali da mrtvi i sl. udovoljava potrebi onoga koji mu se obratio, pa da ih uvede u veliki širk i ono što ga prati. A osnova svih ovih vrsta, i najveći od njih, je šejtan. On je najveći tagut. Uzvišeni Allah najbolje zna. Neka je salawat i selam na Muhammeda, njegovu porodicu i njegove ashabe."

"Fetwe 'uleme Nedžda", 1/325, "Medžmu'atut-Tewhid", 498.-500. str.

Kaže šejh Muhammed 'ibn AbdulWehhab, rahimehullah: "Znaj, Uzvišeni Allah ti se smilovao, da je prvo što je Allah čovjeku fardom učinio (naredio) – kufr u taguta i iman u Allaha.

Dokaz tome su Njegove riječi, Uzvišen neka je:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۗ فَمِنْهُمْ مَن هَدَى اللَّهُ
وَمِنْهُمْ مَن حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ ۗ

'Mi smo svakom narodu poslanika poslali: 'Samo Allahu 'ibadet činite i klonite se taguta.' (en-Nahl, 36.)

Što se tiče svojstva (kakvoće) kufra u taguta; (pa) da si uvjeren u neispravnost 'ibadeta nekom ili nečem, mimo Allaha, da ga ostaviš, da ga mrziš, da protekfiriš one koji to rade i da im se suprotstaviš (neprijateljstvo).

Vjerovati u Allaha znači da si uvjeren ('aqida) da je Allah el-ilah el-ma'bud (Bog koji zaslužuje 'ibadet), jedino, mimo svih ostalih pored Njega, i da sve vrste 'ibadeta čisto i bistro (ihlas) usmjeriš samo Allahu, da ih negiraš svakom obožavanom mimo Njega, da voliš sljedbenike ihlasa i da prijateljuješ (el-wela') sa njima, i da mrziš sljedbenike širka i da im se suprotstavljaš. Ovo je millet Ibrahima, kojeg odbija samo nerazumni, i to je onaj uzor o kojem nas je Allah obavijestio u Svojim riječima:

فَدَكَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا

تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ

وَحَدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۗ رَبَّنَا عَلَيكَ تَوَكَّلْنَا

وَالَيْكَ أُنَبِّئُكَ وَاللَّيْلُ الْمَصِيرُ ۗ

'Vi imate divan uzor u Ibrahimu i onima koji su s njim, kada rekoše svom narodu: 'Mi se odričemo vas i svega čemu činite 'ibadet mimo Allaha. Nevjernici smo u vas i između vas i nas će očigledno biti neprijateljstvo i mržnja zauvijek, sve dok ne povjerujete jedino u Allaha.'

(el-Mumtehane, 4.)

A tagut je opšti pojam. Pa, sve čemu se usmjerava 'ibadet mimo Allaha, a zadovoljno/an je da mu se 'ibadet čini, bilo da se radi o obožavanom (ma'bud), ili slijeđenom (metbu'u) ili onome kome ili čemu se pokorava u nepokornosti Allahu i Njegovom Poslaniku – je tagut. Taguta ima puno, a glavnih pet su:

Prvi: Šejtan, pozivač u 'ibadet nekom drugom mimo Uzvišenog Allaha.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

﴿ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىءَ آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴾

'Zar vam nisam naredio, o sinovi Ademovi: 'Nemojte usmjeravati 'ibadet šejtanu? On vam je uistinu otvoreni neprijatelj.' (Ja-Sin, 60.)

Drugi: Nepravedni sudija (hakim), koji mijenja propise Uzvišenog Allaha.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن

﴿ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَن يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾

'Zar nisi vidio one koji tvrde da vjeruju u ono što ti se objavljuje i u ono što je objavljeno prije tebe, pa ipak hoće da se sude (parniče) pred tagutom, a naređeno im je da ne vjeruju u njega? A šejtan želi da ih odvede u daleku zabludu.' (en-Nisa', 60.)

Treći: Onaj koji sudi nečim što Allah nije objavio.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ مَحْكُمٌ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ

وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَآخِشُوا وَلَا

تَشْتَرُوا بِعَآيَتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾

'I ko ne bude sudio onim što je Allah objavio, pa takvi, oni su pravi nevjernici.' (el-Ma' ide, 44.)

Četvrti: Onaj koji tvrdi da zna skriveno (el-gajb), mimo Allaha.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

عَلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٦٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ

يَدَيْهِ وَمَنْ خَلْفَهُ رِصْدًا ﴿٦٧﴾

'Znalac skrivenog, pa ne otkriva Svoj gajb nikome, osim onome koga izabere od (za) poslanika...' (el-Džinn, 26. i 27.)

Peti: Onaj kome se čini 'ibadet mimo Allaha i time je zadovoljan.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

﴿ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِّنْ دُونِهِ فَذَلِكُنَّ جَزَاءُ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴾ ﴿٦٨﴾

'Ko od njih bude rekao: 'Ja sam bog (meni se èini 'ibadet) mimo Njega', takvog ćemo kazniti džehennemom. Tako mi kažnjavamo nepravedne.' (el-Enbija', 29.)

Znaj da čovjek ne postaje mu'minom, osim kufrom u taguta.

Dokaz tome su riječi Uzvišenog:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۗ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِرْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ

بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

'Pa, ko zanevjeruje u taguta i vjeruje u Allaha – takav se prihvatio za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti. A Allah je Svečujući i Sveznajući.'
(el-Beqare, 256.)

Istina (rušd) je din Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem, a zabluda (al-gajj) je din Ebu Džehla. A najčvršća veza (spona) je šehadet 'LA ILAHE ILLALLAH' i on se sastoji od negacije i potvrde. Negira sve vrste 'ibadeta svakom mimo Allaha Uzvišenog i potvrđuje sve vrste 'ibadeta jedino Allahu, bez pridruživanja Njemu (Koji nema sudruga)."

"Medžmu'atut-Tewhid" 329 i 330. str. i "Ed-Durerus-Senijje" 1/161.-163.

Ibn Hazm, rahimehullah, kaže:

"Što se tiče psovanja Uzvišenog Allaha – nema nijednog muslimana na zemlji koji bi se suprotstavio činjenici da je psovanje samo po sebi kufr. Osim što džehmije i eš'arije, dvije grupacije koje se ne uzimaju u obzir, otvoreno govore da psovanje Allaha i obznana kufra nije kufr. Neki od njih kažu: '...ali je znak da on ima uvjerenje kufra, a ne da je kategorički kafir samim psovanjem Uzvišenog Allaha.' Njihov temelj u tome je zao temelj, koji je van okvira idžma'a muslimana. A to je da oni govore da je iman samo potvrda srcem, iako on obznanjuje kufr, obožavanje idola, bez prisile ili prenošenja tuđih riječi .. – zatim kaže – ... i to je kufr samo po sebi, jer se suprotstavlja idžma'u ummeta, Allahovom sudu, sudu Njegovog Poslanika i svim ashabima i onim nakon njih."

"El-Muhalla", 13/498

Rekao je šejh Muhammed 'ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

"Osnovu (temelj) dini islama i njegov stub čine dvije stvari:

Prva: naredba 'ibadeta Allahu Jedinom, Koji nema sudruga, podsticanje na to, prijateljevanje (al-muwalah) na toj osnovi i tekfir onoga ko ga ostavi.

Druga: upozorenje na širk u 'ibadetu Allahu, strogoća zbog toga, neprijateljstvo/suprotstavlanje (al-mu'adah) zbog toga i tekfir onoga koji ga uradi.

Onih koji se suprotstavljaju tome ima nekoliko vrsta. Najžešćeg prestupa (suprotstavljanja) su:

- Oni koji se suprotstavljaju u svemu,
  - a ima i onih koji čine 'ibadet jedino Allahu, ali nisu porekli širk, niti se suprotstavljaju ('adawe) njegovim počinocima,
  - u njih spadaju i oni koji im se suprotstavljaju, ali ih nisu protekfireli,
  - od njih su i oni koji niti vole tewhid, niti ga mrze,
  - ima i onih koji su ih protekfireli i tvrde da je on vrijeđanje sobri ljudi,
  - od njih su i oni koji niti mrze širk, niti ga vole,
  - od njih su i oni koji nisu spoznali širk i nisu ga porekli,
  - u njih spadaju i oni koji nisu spoznali tewhid i nisu ga porekli,
  - u njih spadaju – i oni su od svih vrsta najopasniji – oni koji prakticiraju tewhid, ali ne znaju njegovu vrijednost i ne mrze one koji su ga ostavili, niti ih tekfire,
  - od njih su oni koji su ostavili širk i zamrzili ga, ali nisu dokučili njegovu suštinu (opasnost), niti se suprotstavljaju njegovim počinocima, niti ih tekfire."
- Ovim se završava risala šejha Muhammeda, rahimehullah.

O mušricima i tagutima čije je stanje opšte poznato kaže šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah:

"Pošto ste to saznali, (znajte) da su ti taguti u koje ljudi vjeruju, od stanovnika Hardža i drugih, poznati po tome i kod posebnih (užem krugu) i običnih (uopšteno poznati) (dakle, šejh govori o tagutima i mušricima, čije je stanje opšte poznato svima) i da oni to traže i to ljudima naređuju. Svi su oni kafiri, otpadnici od islama. A ko se raspravlja u njihovu korist, ili poriče onim koji ih tekfire, ili tvrdi da to njihovo djelo, iako je neispravno, ne izvodi ih u kufr – najmanje (stanje) ovog raspravljča je da je fasik, čiji se rukopis ne prihvata, niti svjedočenje, niti se klanja iza njega. Naprotiv, nije ispravan dini islam, osim odricanjem od njih i njihovim tekfirom, kao što je rekao Allah, Uzvišeni:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۗ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِرْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ

بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

'...Pa, ko učini kufr u taguta, a vjeruje u Allaha – za najčvršću se vezu prihvatio...' (el-Beqara, 256.)"

"Ed-Durer...", 10/53

Šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah, odgovara onima koji tvrde da ne znaju stanje opšte poznatih taguta, kako u užem krugu, tako i na nivou običnog naroda . "A ako bi rekao: "Mi ih nismo vidjeli da su to uradili!" Kažemo im: "A je l' također nisi vidio da su faraon i Haman učinili kufr, niti si vidio Ebu Džehla, niti Ebu Leheba? Niti si vidio zulum Hadždžadža, niti si vidio one koji su tukli imama Ahmeda? A to sve svjedočiš!?" Pa ako kaže: "To je mutewatir." Kažemo da je njihov kufr i tvrdnja rububijeta (Tj. nekih djelića rububijeta, u kojeg ulazi i pravo na propisivanje zakona, naređivanje i zabranjivanje, što je srž demokratije, sekularizma, nacionalizma, komunizma i ostalih taguta) mutewatir kod posebnih i običnog naroda, muškaraca i žena. I oni sada bivaju obožavani i pozivaju ljude u to." "Istorija Nedžda" , 420. str.

Evo jednog nasihata šejha Muhammeda bin 'AbdulWehhaba, kojeg je uputio svojoj braći, muwehhidima, nakon što je govorio o tewhidu, njegovim dokazima i vrstama. "Allaha, Allaha (Ovdje je izostavljen glagol koji može biti: "...podsjećam vas na Allaha..." , ili "...bojte se Allaha...") braćo moja: držite se čvrsto osnove vaše vjere, prvog i zadnjeg što je u njoj, njene glavne stvari i temelja. A to je šehadet 'LA ILAHE ILLALLAH'. Naučite njegovo značenje, zavolite njegove sljedbenike i učinite ih svojom braćom, pa makar bili daleko od vas. Učinite kufr u tagute, suprotstavljajte im se (neprijateljstvo, almu'adah), mrzite one koje ih vole, ili se raspravljaju u njihovu korist, ili ih ne tekfire, ili govore: "Nemam ja nikakvih obaveza u pogledu njih", ili kažu: "Nije me Allah obavezao u pogledu njih!" Uistinu je slagao na Allaha i izmislio. Naprotiv, Allah ga je obavezao u pogledu njih i naredio mu da učini kufr u njih, da se njih odrekne, pa makar bili njegova braća i djeca."

"Ed-Durer...", 2/119, 120. i "Fetwe 'uleme Nedžda", 1/347

Kaže šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah, nakon što je spomenuo hadis Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem: "Ko kaže 'LA ILAHE ILLALLAH' i učini kufr u sve čemu se čini 'ibadet mimo Allaha – zaštićen mu je život i imetak, a obračun će polagati pred Allahom." "Ovo spada u stvari koje najbolje objašnjavaju značenje 'LA ILAHE ILLALLAH'. On (ovdje) onim što štiti život i imetak nije učinio izgovaranje njega niti spoznaju njegovog značenja, čak ni potvrdu toga, štaviše ni činjenicu da se on ne moli osim Allahu, Jedinom Koji nema sudruga; odnosno neće mu biti zaštićeni imetak i život sve dok (tome) ne doda kufr u sve što se obožava mimo Allaha. A ako bude sumnjao ili se dvoumio neće mu biti imetak i život sačuvani. Divna li je i veličanstvena li je ova mes'ela! I kako je samo ovo objašnjenje i ovaj dokaz jasan za svakog protivnika."

Mes'ele šestog poglavlja u "Kitabut-Tewhid"

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah:

"Generalno, ko kod kaže ili uradi ono što je kufr – time postaje nevjernik, iako nije imao namjeru da bude nevjernik, jer niko nema namjeru da bude nevjernik, osim kome Allah to hoće."

"**Es-Sarimul-Meslul**" , 177. i 178. str.

Šejh Sa'd bin 'Atiq, rahimehullah, nakon što je naveo jedan ajet iz sure Muhammed, kaže:

إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأُمْرِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

إِسْرَارَهُمْ ۗ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ

اتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ ۗ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ۗ

"Veće od toga su Njegove riječi: 'One koji su od vjere svoje otpali, pošto im je bio jasan pravi put, šejtan je na grijeh navodio i lažnu im nadu ulivao. To zato što su govorili onima koji ne vole ono što Allah objavljuje: 'Mi ćemo vam se u nekim stvarima pokoravati', a Allah dobro zna njihove tajne. A kako će tek biti kada im meleki budu duše uzimali udarajući ih po obrazima i po leđima njihovim! To će biti zato što su ono što izaziva Allahovu srdžbu slijedili, a ono čime je On zadovoljan prezirali; On će djela njihova poništiti.' (sura Muhammed, 25.-28. ajet)

Ovaj ajet i ajeti slični njemu ukazuju na grubost i žestinu u pogledu prijateljevanja sa onim koji su učinili kufr u Allaha. Neki učenjaci su spomenuli da ovi ajeti obuhvataju onoga koji ostavi džihad protiv njih, čuti na njihove mahane i nudi im mir.

A ako se tome doda njihova pohvala i širenje njihovih vrijednosti, ulazak u pokornost njima, pomaganje njih protiv sljedbenika islama i čuvanje njihovih "granica" – onda je stvar još veća i žešća."

"Ed-Durer...", 14/359

Rekao je uvaženi šejh Hamed bin 'Atiq, rahimehullah:

"Razmisli, Allah te uputio, o riječima Uzvišenog u mekkanskim surama poput:

قُلْ يَتَأَيُّهَا الْكٰفِرُونَ ﴿١﴾ لَا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾ وَلَا اَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا اَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَا اَنَا

عٰبِدُ مَا عٰبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَا اَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا اَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ دِيْنُكُمْ وَلِيَ دِيْنِ ﴿٦﴾

'Reci: 'O, vi nevjernici! Ja ne činim 'ibadet onom čemu vi 'ibadet činite' , do kraja sure. Pa, je li ti došlo do srca da mu je Allah naredio da im se obrati da su oni kafiri (Ovo spada u ispoljavanje vjere, jer ga je Allah naredio, s time što je glavni cilj sure izjavljivanje odricanja od dina mušrika i murtedda) i obavijesti ih da on ne čini 'ibadet onome čemu oni 'ibadet čine, tj. da je čist i odreknut od njihovog dina, i da ih obavijesti da oni ne čine 'ibadet onome čemu on 'ibadet čini. Tj. da oni nemaju ništa sa tewhidom (imaju bera'at od tewhida). Zbog toga ju je i okončao sa Njegovim riječima:

'Vama vaš din, nama naš din'.

Ovo podrazumijeva njegovo odricanje od njihovog din i njihov bera'at od njegovog dina. Razmisli o riječima Uzvišenog:

قُلْ يَتَأَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْ دِيْنِيْ فَلَا اَعْبُدُ الَّذِيْنَ تَعْبُدُونَ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ اَعْبُدُ اللّٰهَ

الَّذِيْ يَتَوَفَّكُمۡ ۗ وَاْمُرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٤﴾

'Reci: 'O ljudi, ako ste u sumnji u pogledu moje vjere, ja ne činim 'ibadet onima kojima vi 'ibadet činite mimo Allaha, već činim 'ibadet Allahu, koji vam duše uzima, i naređeno mi je da budem od mu'mina'. I ti posvjeti (okreni) svoje lice (svo svoje biće) dinu, pravovjerno (napuštajući sve zablude), i nemoj nikako biti od mušrika!' (sura Junus, 104.ajet)

Zar nisi čuo Allaha, kako Svome Vjerovjesniku naređuje da im kaže:

"Ja sam čist (nemam ništa sa) od njihove vjere?" I da mu naređuje da bude od mu' mina koji su im neprijatelji i zabranjuje da bude od mušrika koji su im prijatelji i njihova partija. U Qur'anu ima veliki broj ajeta, poput onoga što je Allah spomenuo o Njegovom halilu i onima koji su sa njim: **'...kada su rekli svom narodu: 'Mi se odričemo od vas i od onoga čemu 'ibadet činite mimo Allaha...'** ' Pa nam je Allah naredio da se povodimo za njima u riječima i djelima. A namjera mi je da te upozorim, iz straha od bratimljenja na osnovi koja nije dinska. Da nas Allah sačuva, a i tebe, od zavodećih fitni."

"Ed-Durerus-Senijje", 9/256-259

Rekao je šejh Abdullatif ibn AbdurRahman, rahimehullah:

"Mržnja prema tim mušricima, njihova kritika, kuđenje i njihov tekfir, odricanje od njih je suština dina i najveće sredstvo do Gospodara svjetova. I život muslimana neće imati slasti, osim džihdom protiv njih, prkošenjem njima i njihovim tekfirom, i približivanjem Allahu s time, i nadajući se nagradi zbog toga kod Njega:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

'Na danu, u kojem neće koristiti niti imetak ni djeca, osim ko dođe Allahu čistog srca.' (sura eš-Šu'ara', 88. i 89.)"

"Ovaj plemeniti stepen i divni opis je ono što ste vi porekli i čime ste vi ohalalili čast muslimana i optužili ih zbog toga ogromnim stvarima; a Allahu čemu svi otići, kod Njega će se tajne otkriti i očiglednim postati zatajene stvari u svijestima, i znaće se ko se suprotstavljao Njegovoj partji i Njegovim ewlijama, a prijateljevao sa Njegovim neprijateljima i onim koji ratuju protiv njega; saznaće se koliko je nasilje prema sebi učinio. I koja od dvije partije je bila najpreča za Njega i koja od dvije kuće podobnija za njih. Čovjek će biti sa onim koje voli, pomaže ih i ukazuje im lojalnost, htio ili odbio."

"Zar se je širk na zemlji dogodio (i zbog čeg drugog), osim zbog mišljenja protivnika sličnih ovima, koji se ljudima prikazuju u odjelu 'uleme i odjeći dobrih vjernika, a oni su najudaljeniji od svih Allahovih stvorenja, od onoga s čime su došli poslanici, od Njegovog tewhida, spoznaje Njega i pozivanja Njegovom putu. Naprotiv, oni su spremna vojska turbeta i njihovih robova. Oni su sklopili primirje i bratstvo sa onim koji čine 'ibadet vjerovjesnicima i šejhovima i sugerirali im da, obzirom da izgovaraju dva šehadeta i okreću se prema qibli, njima neće škoditi širk niti ta'til, i da su oni ti pravi muslimani. I da su oni najbolji ummet, koji je ikad izveden za ljude i da će oni sačinjavati saffove džennetlija, pa su ih ove njihove riječi obmanule, te su pretjerali u svom širku i svojoj zabludi, dok nisu svojim božanstvima pripisali "tesarruf", upravljanje i uticanje, mimo Allaha, Gospodara svjetova."

"Ed-Durer...", 12/344

Kaže šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimahullah:

"Lijepo li je ono što je rekao jedan od beduina, kada nam je došao i čuo nešto o islamu, pa je rekao: "Svjedočim da smo mi nevjernici..." – tj. on i svi beduini – "...i svjedočim da je onaj bradonja među vama koji nas naziva muslimanima – kafir." Neka je salawat na našeg prvaka Muhammeda."

"Ed-Durer...", 8/119

Rekao je šejh Muhammed ibn AbdulWehhab svojim neprijateljima:

"Ja do sada tražim dokaz od svakog ko mi se suprotstavlja. Pa, kada mu se kaže: "Argumentiraj, ili napiši, ili podsjeti" – okrene se od toga i nemoć mu postane očigledna. Ali se dan i noć trude da odvrćaju džahile od Allahovog puta i žele ga prikazati krivim. Allahu moj, osim ako ste uvjereni da je moj govor batil i novotarija, kao što su rekli drugi poput vas, i da je uvjerenje u Zahida, Šemsana, el-Matjevije i oslanjanje na njih – pravi put, a sve što mu se suprotstavlja novotarija i zabluda. To je onda druga mes'ela."

Šejh 'AbdurRahman bin Hasan, rahimehullah, savjetujući jednog od vladara države u njegovom vremenu, objašnjava mu obaveze namjesnika, pa kaže:

"Također je obaveza vladaru da se u ime Allaha pozabavi sa onime od kojeg se prenosi vrijeđanje i sknavljenje bilo čega od dina Allaha i Njegovog Poslanika ili ubacivanje šubhi muslimanima u njihovoj 'aqidi i njihovom dinu, poput onih koji zabranjuju tekfir mušrika i uvode ih (mušrike) u najbolji ummet koji je izveden za ljude, zbog toga što se oni pozivaju na islam i izgovaraju dva šehadeta. Šteta koju prouzrokuje ova kategorija, posebno u pogledu neukih, je ogromna i za bojati se je fitne zbog nje."

"A većina ljudi ne zna dokaze kojima će odagnati šubhe onih koji ih šire i zabludu zabludjelih. Naprotiv, naći ćeš ih, utječem se Allahu, puštenih uzda prema svakom ko ih povuče ili zovne. Kao što je o njima rekao vođa pravovjernih 'Ali ibn Ebi Talib: "Nisu se okoristili svjetlom znanja, niti su pribjegli sigurnom skloništu. Najsličnija im je puštena stoka." A ako bude olakšana – inša'Allah – briga i ostvarenje ovog velikog temelja, nakon toga (Tj. nakon rješenja pitanja tekfira mušrika, jer ono ulazi u osnovu islama i bez njega namaz neće biti ni primljen.) će razmotriti stanje ljudi u pogledu pet naredenih namaza, jer oni spadaju u najpotvrđenije fardove i wadžibe."

"Ed-Durerus-Senijje", 14/68

Šejh eš-Šenqiti, rahimehullah, također kaže:

"Širk Allahu u Njegovom sudu i širk Njemu u 'ibadetu Njemu; oboje su istog značenja, među njima apsolutno nikakve razlike nema. Tako je onaj koji slijedi neko uređenje (nizam), mimo Allahovog nizama i zakon(odavstvo) mimo Allahovog zakon(odavstva) – poput onoga koji čini 'ibadet kipovima i sedždu idolima. Među njima nema nikakve razlike u bilo kojem pogledu. I obojica su mušrici u Allaha."

"Adwa'ul-Bejan" , 7/162 i "Nawaqidul-Iman" , 297. str.

Ibnul-Qajjim, rahimehullah, preselio 751 g. h., kaže:

"U Qur'anu je došlo, a postoji i vjerodostojan konsenzus, da je dini islam derogirao svaki din (vjeru) prije njega i da je onaj koji se pridržava onoga s čime je došao Tewrat i Indžil, a ne slijedi Qur'an – kafir. Allah je anulirao svaki zakon koji je bio u Tewratu i Indžilu i drugim vjerama, i džinnima i ljudima obaveznim učinio propise islama. Tako nema harama, osim onoga kojeg je islam oharamio, niti farda, osim onoga na kojeg islam obavezuje."

"Ahkamu Ehlidh-Dhimme", 1/259

Imam Ibn Hazm el-Endelusi, rahimehullah, preselio 456. g. h., je na više mjesta u svojoj knjizi "El-Ihkam fi Usulil-Ahkam" govorio o onome koji dozvoli suđenje derogiranim zakonima, poput suda Tewrata i Indžila i o tome da je to kufr, kao što je govorio o onome koji propiše nešto što Allah nije dozvolio ili anulira nešto što je Allah propisao, te da je i to kufr. Ovaj njegov govor se u potpunosti poklapa sa našom današnjicom sa aspekta propisivanja zakona suprotnim šeri'atskim, obavezivanja suđenja njima i parničenja pred njima, uz to da ti zakoni obuhvataju u sebi anuliranje onoga što je Allah propisao. Pa kaže:

"Ako bi vjerovao da neko poslije smrti Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem, ima pravo da zabrani nešto što je bilo halal do momenta njegove smrti ili da ohalali nešto što je bilo haram do momenta njegove smrti, 'alejhis-selam, ili da wadžibom učini neki hadd koji nije bio wadžib do momenta njegove smrti, 'alejhisselam.

Ili da propiše zakon (šeri'at) koji nije bio za vrijeme njegovog života, 'alejhis-selam – onda je takav kafir, mušrik, njegova krv i imetak su halal i njegov sud je sud murtedda, bez ikakve razlike." (El-Ihkam, 1/73)

Dalje kaže u istoj knjizi, 2/144-145: "Što se tiče onoga koji misli da neko poslije smrti Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, može derogirati hadith Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem, i inovirati neki zakon kojeg nije bilo za vrijeme njegovog života, 'alejhis-selam – takav je zanevjerovao i uradio širk, halal mu je krv i imetak i pridružuje se idolopoklonicima zbog svog poricanja riječi Allaha, Uzvišenog:

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ

وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ

ذَلِكُمْ فَسَقُ الْيَوْمَ يَيْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ

دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ

لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾

'Danas Sam vam upotpunio vašu vjeru, i usavršio Svoju blagodat prema vama, i zadovoljan Sam da vam islam bude vjera.' (sura el-Maide, 3.ajet)

Rekao je Uzvišeni:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿٨٥﴾

'Ko bude želio neku drugu vjeru mimo islama, neće mu biti primljena, a na ahiretu će biti od izgubljenih.' (sure Ali Imran, 85.ajet)

Pa ko god bude tvrdio da se nešto što je u njegovom vremenu, 'alejhis-selam, imalo određeni propis, promijenilo nakon njegove smrti – taj želi time drugi din (vjeru) mimo islama. Jer ti 'ibadeti, i propisi, i zabranjenje stvari, i dozvoljene stvari, i naređene stvari koje su bile u njegovom vremenu, 'alejhis-selam – su islam sa kojim je Allah nama zadovoljan, i nisu neke druge stvari mimo njih islam. Pa ko god ostavi nešto od njih – ostavio je islam, a ko inovira druge mimo njih – inovirao je nešto mimo islama. I nimalo sumnje nema u nešto o čemu nas je Allah obavijestio da ga je upotpunio. A svaki hadith i ajet koji su došli nakon objave ovoga ajeta su ustvari samo tefsir onoga što je prije objavljeno, pojašnjenje njegove uopštenosti i potvrda prijašnje stvari. Podrška je u pomaganju sa Allahom Uzvišenim."

Kaže **u istoj knjizi, 5/173**: "Ko presudi sudom Indžila u stvari za koje nema dokazni tekst iz objave u šeri'atu islama je – kafir, mušrik koji je izašao iz islama."

Rekao je **u 6/31**: "Također, nema razlike između dozvoljenosti propisivanja nekog suda, poput obaveznosti ili dozvoljenosti, na osnovu ličnog mišljenja, bez da je Uzvišeni ukazao na njega ili Njegov Poslanik, 'alejhis-selam, i anuliranja nekog propisa kojeg je Allah propisao na jeziku Svoga Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, na osnovu ličnog mišljenja. Onaj koji pravi razliku između ove dvije stvari – sudi neistinom i laže, i svaka od njih je kufr, bez imalo nejasnoće."

Kaže **u 6/110**: "...jer inoviranje propisa (sudova) mora biti na jedan od četiri načina: ili da obori obavezujući fard, poput anuliranja nekih namaza, ili nečega od posta, ili nečega od zekata, ili nečega od hadždža, ili djela hadda za zinaluk, ili hadda za potvoru, ili da sve to anulira. Ili da doda na nešto od njih, ili da inovira novi fard, ili da ohalali zabranjeno, poput ohalaljivanja svinjskog mesa, vina i strvine, ili da oharami dozvoljeno, poput dozvole mesa ovna i sl. O kojem god načinu da se radi – njegov zagovornik je kafir mušrik, pridružuje se Židovima i kršćanima. I fard je svakog muslimana da ubije onoga koji dozvoli nešto od ovoga, bez traženja pokajanja (istitabeh) (kada ima darul-Islam) niti primanja tewbe, ako bi se pokajao, te uzimanje njegovog imetka za državnu kasu muslimana (bejtulmal), jer je izmijenio svoj din, a 'alejhis-selam je rekao:

"Ko god promjeni svoj din – ubijte ga." Utječemo se Allahu od srdžbe radi neistine koja bi nas dovela do ovih uništavajućih stvari."

Kaže Ibn Tejmijje, rahimehullah:

"Rekao je Uzvišeni:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِلَ لِقَضَىٰ

بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

'Zar oni imaju 'šureka' ' (božanstva), koja im od vjere propisuju ono što Allah nije dozvolio?' (eš-Šura, 21.ajet)

Pa ko nešto, čime se približava Allahu, učini mendubom ili ga svojom riječju ili djelom učini obaveznim, a da to Allah nije propisao – propisao je od vjere ono što Allah nije dozvolio. A onaj koji ga u tome slijedi – uzeo ga je za ' šerika' (druga, ortaka) Allahu, koji mu je propisao od vjere ono što Allah nije dozvolio."

"Iqtida'us-Siratil-Musteqim" , 267. str.

Ibn Tejmijje, rahimehullah, kaže:

"Neminovno je poznato u vjeri muslimana (ili od vjere... op. prev.) a i po saglasnosti svih muslimana da je svako ko dozvoli slijeđenje nekog drugog dina mimo islama ili slijeđenje nekog drugog šeri'ata mimo šeri'ata Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem – kafir. Njegov kufr je kao kufr onih koji vjeruju u jedan dio Knjige, a nevjernici su u drugi. Kao što je rekao Uzvišeni:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ

بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا

وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾

'Oni koji nevjeruju u Allaha i Njegove Poslanike, i žele da razdvoje između Allaha i Njegovih poslanika, i govore: 'Vjerujemo u neke, a u neke ne vjerujemo' i žele da uzmu put između toga; takvi, oni su pravi nevjernici, a Mi smo nevjernicima pripremili ponižavajuću kaznu.'

(sura an-Nisa, 150.-151.ajet)

Šejhul-islam Ibn Tejmije, rahimehullah, kaže u "Medžmu'ul-Fetawa", 35/365:

"Ko promijeni zakon vjerovjesnika i uvede novi zakon – njegov zakon je neispravan i nije ga dozvoljeno slijediti, kao što je Uzvišeni rekao:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ

بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

'Zar oni imaju božanstva, koja im od vjere propisuju ono što Allah nije dozvolio?' (eš-Šura, 21.ajet)

Zbog toga su Židovi i kršćani postali nevjernicima, jer se pridržavaju izmijenjenog i derogiranog zakona."

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah, u "Medžmu'ul-Fetawa", 35/200:

"Kao kada bi se reklo: 'Primjerci ovoga Tewrata su izmjenjeni, nije dozvoljeno da se radi po onome što je u njima.

A onaj koji danas radi (ovdje je propis tekfira vezao za samo djelo suđenja, bez obzira na 'aqidu i djela srca i govor jezika. I ovo je primjer širka suđenja derogiranim zakonom na način koji neminovno za sobom povlači gubitak imena islama, obzirom da se radi o suđenju neislamskim zakonom, u osnovi) po njegovim izmjenjenim i derogiranim zakonima je kafir. Ovaj govor i slično je istina, nema nikakve smetnje za onoga koji ga kaže. Allah najbolje zna."

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah, u **"Medžmu'ul-Fetawa", 11/262:**

"Šeri'at spušten od Allaha, Uzvišenog, je Knjiga i sunnet s kojim je Allah poslao Njegovog Poslanika; nikom od stvorenja nije dozvoljeno da izađe iz ovoga šeri'ata. I neće izaći iz njega osim kafir." (Izlazak iz šeri'ata, pa makar se radilo o jednom propisu, znači neprihvatanje istog za zakon i nepridržavanje istog na način koji izvodi iz vjere. Šta onda mislite o onome koji propisuje zakone suprotne Allahovim i njih se pridržava?)

Ibn Kethir, rahimehullah, je rekao:

"... i kao ono čime sude Tatari od kraljevskih regulativa (sijasat) uzetih od njihovog kralja Džingis Kana, koji im je postavio (sastavio) Jasiq. Radi se o knjizi u kojoj su sakupljeni propisi (zakoni) koje je on uzeo iz različitih zakonodavstava: judeizma, kršćanstva, islamske vjere i drugih, a u njemu ima i velikih broj propisa koje je on uzeo iz svog razmišljanja i strasti, pa je to u njegovom narodu postalo slijeđenim zakonom, kojem daju prednost nad sudom Allahovom knjigom i sunnetom Njegovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem. Ko god to uradi – on je kafir protiv koga se je obaveza boriti sve dok se ne vrati sudu Allaha i Njegovog Poslanika, tako da mimo njega ne uzima ništa drugo za sudiju, ni u malom ni u velikom."

"Tefsir...", 2/67

Muhammed ibn 'Ali eš-Šewkani, rahimehullah, preselio 1250 g. h., opisujući stanja stanovnika zemalja koji su izašli iz pokornosti državi u njegovom vremenu, kaže:

"Da ti pojasnimo stanje druge grupe, a to je sud stanovnika zemalja koje su izašle iz naređenja i zabrana države..." – do riječi – "... od njih je da oni presuđuju i traže sud (Ovo je širk suđenja tagutom i širk traženja presude od taguta, tj. tehakum) pred onima koji su poznati po tagutskim propisima u svim stvarima koje ih zadese i koje im se pojave, bez poricanja i stida od Allaha i Njegovih robova, ne bojeći se ni od kog. Naprotiv, oni čak njima presuđuju među onima do kojih su u stanju doći od njihovih podanika i onih koji su njima bliski. Ova stvar je poznata svim ljudima i niko nije u stanju da je porekne i pobije; poznatija je nego vatra na brdu. Nema najmanje sumnje da je to kufr u Allaha, subhanehu we te'ala, i Njegov šeri'at, kojeg je naredio na jeziku Svog Poslanika i kojeg je izabrao za Svoje robove u Svojoj Knjizi i na jeziku Svog Poslanika. Štaviše, oni su zanevjerovali u sve šeri'ate, od Adema 'alejhis-selam, do danas. Protiv takvih je svakom pojedincu wadžib džihad i borba (A ne da ih nazivaš muslimanima i wulatu umuril-muslimin (legitimnim vladarima muslimana), daješ im prisegu i pozivaš ljude na obavezan ulazak u njihovu pokornost) sve dok ne prihvate propise islama i dok im se ne pokore, i dok međusobno ne sude čistim šeri'atom i napuste sve na čemu su od šejtanskih taguta..." "...Poznato je iz pravila čistog šeri'ata i njegovih tekstova da će biti pomognut svako ko očisti nijet i pomogne se Allahom u borbi protiv njih i da će završetak biti u njegovu korist. Allah je to obećao u Svojoj Plemenitoj Knjizi:

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ

بِبَعْضٍ هُدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ

مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾

'Allah će sigurno pomoći onoga koji Njega pomaže' (el-Hadždž, 40.ajet)

يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾

**'...ako Allaha pomognete, On će vas pomoći i korake vam učvrstiti'
(Muhammed, 7. ajet)**

'...a završetak je u korist bogobožasnih' ."

"...a ako ostavi (Ovo je ostavljanje koje ne izvodi iz vjere. Ali ako ga ostavi odbijajući ga, ili ohalaljujući njegovo ostavljanje, ili gradivši njegovo ostavljanje na pripisivanjem islama mušricima i tagutima – onda je to kufr) džihad protiv onih protiv kojih ga je u stanju voditi – time se izlaže spuštanju kazne i zaslužuje ono što ga zadesi. Allah je, kažnjavajući sljedbenike islama, nad njima dao vlast mnogim grupacijama, obzirom da nisu prestajali raditi zle stvari i nisu nastojali za radom po čistom šeri'atu, kao što se desilo sa haridžijama na početku islama, zatim prevlašću karamita i batinija nakon njih, a zatim prevlašću Turaka koji su skoro izbrisali islam, te kao što se često dešava sa prevlašću Franaka i njima sličnih. Zato primite pouku, o razumom obdareni! U ovom je zaista pouka svakom ko ima srce, pomno sluša i prisutan je."

"Ed-Dewa'ul-'Adžil fi Defi'l-'Aduwwis-Sa'il" , 33.-35. str.

Imam Ahmed, rahimehullah, prenosi u svom "**Musnedu**" od Ebu Hurejre, radijallahu 'anhu, da je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, rekao: "Bio je jedan čovjek prije vas, koji nikad dobra nije uradio, osim tewhida. Kada mu je došla smrt, on reče svojoj familiji: "Pogledajte! Kada umrem..." Da ga zapale dok se ne ugljeniše, zatim da ga samelju, a zatim da mu u olujnom prospu prah. Pa kada umrije, oni to uradiše. I on se obrete u Allahovoj šaci (qabda), pa mu Allah, Uzvišeni i Veliki, reče: "O čovječe, šta te je navelo da uradiš ono što si uradio?" Reče: "Da, Gospodaru! Zbog straha od tebe." Reče: "Pa mu On oprost, a nije nikad dobra uradio mimo tewhida."

Uvaženi šejh 'AbdulLatif, rahimehullah, kaže u vezi ovoga haditha: "I hadis o čovjeku koji je naredio svojoj porodici da ga zapale..."

On je bio muwehhid, nije bio od sljedbenika širka (mušrika). Konstatovano je putem Ebu Kamila od Hamada, od Thabita, od Ebu Rafi'a, od Ebu Hurejre: "...nije nikad dobra uradio mimo tewhida". Otuda, neispravna je argumentacija sa njime u predmetu spora (razlaza) (Tj. hadith nije dokaz za opravdanje neznanjem u pitanjima velikog širka i njegovih pratilja koje ruše osnovu vjere, niti u mes'elama taguta i drugih stvari, poput vjerovanja u Sudnji Dan, džennet i džehennem i slično)

"Minhadžut-Te'sis..." 218. str.

Neki učenjaci tumače (prevode) ovaj hadis na sljedeći način:

"Ako bi Allah bio qadar da me stvori", tj. nakon što je zapaljen, samljeven i prah mu razasut po moru, što bi bila sumnja u djelić osobine moći, ne njenu osnovu. Jer, onaj koji ne vjeruje da je Allah moćan, nema Boga, kojeg obožava. Ili: "Ako mi Allah suži vrata opravdanja". Glagol qadere se može prevesti u tom smislu. U tom smislu je jedan ajet u suri et-Talaq, u kojem se kaže: **"we men qudire 'alejhi rizquhu..."**. Tj. **"...čija opskrba bude sužena (ograničena)..."**

Također, u hadithu koji govori o nastupu ramadana i granici između 29. i 30. noći, tj. danu sumnje, kaže se "faqduru leh", što su neki preveli kao: "Ograničite (ša'ban) ga (suzite ga)...", tj. na 29 dana, iako je jače da se upotpuni ša'ban 30 dana. Ali je dokaz u prijevodu riječi "qadere". Neki kažu da je njegovo djelo manifest straha i simbolično obraćanje Allahu u smislu: "Toliko se bojim Tvoje kazne da bih pokušao pobjeći, iako znam da ne mogu. Pa Ti vidi šta ćeš uraditi sa mnom." I mnogo drugih misljenja...

Cijenjeni šejh Ishaq bin 'AbdurRahman, rahimehullah, kaže u svojoj poslanici pod naslovom **"Tekfirul-Mu'ajjen"** :

"Naprotiv, ehlul-fetra, do kojih nije stigla poslanica i Qur'an i oni koji su umrli u džahilijetu ne nazivaju se muslimanima po idžma'u (konsenzusu), niti se za njih traži oprost. Učenjaci su se samo razišli po pitanju njihovog kažnjavanja na ahiretu."

Kaže šejh 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman Alu Šejh:

"Koliko je samo grupa nastradalo zbog manjkavosti znanja i nepoznavanja granica i suština (imena, op. prev). Koliko se zbog toga samo pojavilo greški i muka. Kao na primjeru pravila koje glasi: "Islam i širk su dvije, jedna drugoj suprotne stvari, ne mogu se sastati, niti nestati, tako da nijedna ne ostane (ili niti obje nestati, op. prev)". A neznanje o njihovoj suštini (tj. islama i širka, op. prev.) ili samo o jednoj, uvelo je mnoge u širk i obožavanje ('ibadet) dobrih ljudi, i to sve zbog nepoznavanja suština i nemanja ispravne predstave o njima..."

'Minhadžut-Te'sis', 12. str.

Dr. 'Abdul'Aziz ibn Muhammed ibn 'Alij el-'AbdulLatif u svojoj knjizi "**Nawaqidul-Iman el-Qawlije wel-'Amelije**" , na **69. str.** kaže:

"Na osnovu prethodnog, zaključujemo da je greška mišljenje onih koji uopštavaju kada kažu da je džehl opravdanje u osnovi vjere i drugim stvarima, kao što je i greška uopštavanje prilikom negiranja džehla kao opravdanja. Naprotiv, obaveza je da napravimo razliku između onih stvari, čijim se suprotstavljanjem poništava osnova vjere i sl. od jasnih stvari i onih koje su neminovno poznate u vjeri, te onih u kojima je suprotstavljanje vezano za pitanja, koja su potrebna objašnjenja. Kao što je neophodno da se pravi razlika između ovosvjetskih propisa (vanjštine) i ahiretskih propisa (suštine)."

Ibn Tejmije, rahimehullah kaže:

"Allah nas je obavijestio o Huđu da je rekao svom narodu:

وَالِىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُوْدًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ ۗ اِنۡ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُونَ

'Obožavajte samo Allaha, vi nemate drugog Boga, mimo Njega. Vi niste išta drugo do lažovi.' (Hud, 50.)

Učinio ih je lažovima prije nego je presudio sudom kojem bi se usprotivili, zbog toga što su izmislili drugog Boga mimo Allaha. Dakle, ime mušrik je ustanovljeno prije poslanice, jer on čini širk svom Gospodaru i izjednačava druge sa Njim i uzima mimo Njega druge bogove i izmišlja mu iste (endad) prije Poslanika..."

Kaže šejhul-islam, rahimehullah, u "**Medžmu'ul-Fetawa**", **20/37**:

"Allah je razdvojio neka imena i sudove prije poslanice, a sastavio ih nakon nje."

Ebu Batin, rahimehullah, kaže:

"Riječi Tekijjud-dina (Tj. Ibn Tejmije, rahimehullah) 'Tekfir i ubijanje su vezani za dolazak argumenta...' ukazuju da ove dvije stvari, tj. tekfir i ubijanje (Šejh govori o tekfiru kažnjavanja, tj. o sudu, a ne o imenu koje se dobija samim ostvarenjem značenja širka pri osobi) nisu vezane za razumijevanje argumenta bez ograničenja, već za njegov dolazak. Dakle, razumijevanje argumenta je jedna, a dolazak argumenta druga stvar. A ako bi ovaj sud bio vezan za razumijevanje argumenta – onda ne bismo mogli protekfiriti i ubiti (nikoga), osim samo onoga za koga znamo da je inadžija, a to je očigledno neispravno. Naprotiv, kraj njegovih riječi ukazuje da on razumijevanje argumenta (fehmul-hudždže) uzima u obzir samo u stvarima koje su nepoznate mnogim ljudima, u kojima nema onoga što negira tewhid i poslanicu, poput nepoznavanja nekih atributa. A što se tiče stvari koje negiraju tewhid i iman u poslanicu – on je, Allah mu se smilovao, na više mjesta jasno ukazao na nevjerstvo njihovih počinioca i njihovo ubijanje, nakon traženja od njih da se pokaju (istitabe) i nije ih opravdao neznanjem. A mi znamo da je razlog njihovog upadanja u te stvari – samo nepoznavanje (neznanje) njihove prave suštine. Oni ih nikad ne bi uradili da su znali da su one kufr, koji izvodi iz vjere."

"Ed-Durerus-Senijje", 10/360, 375

Šejh Ebu Batin, rahimehullah, kaže:

"Po pitanju tekfira pojedinca kažemo da prvobitno (vanjštinsko) značenje ajeta i haditha, a i govor većine (džumhura) 'uleme ukazuje na nevjerstvo onoga koji učini širk Allahu, čineći 'ibadet nekom drugom mimo Njega i da dokazi nisu napravili razliku između pojedinca i drugog (Tj. pojedinca i njegovih riječi ili djela). Kaže Uzvišeni:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا

عَظِيمًا

'Uistinu, Allah neće oprostiti da mu se širk čini' (en-Nisa, 48.ajet)

فَإِذَا أَنْسَلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا

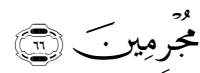
لَهُمْ كُلٌّ مَرَّصِدٍ ۚ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

'Ubijajte mušrike gdje god ih nađete'. (et-Tewbe, 5.ajet)

I ovo uopšteno važi za svakog mušrika. Svi učenjaci u knjigama fikha spominju propis murtedda i prvo što spominju od vrsta kufra i otpadništva je širk, pa kažu da onaj koji učini širk – postaje nevjernikom, i nisu izuzeli neznaicu (džahila). Tako i da je onaj koji tvrdi da Allah ima drugu ili dijete – nevjernik, i nisu izuzeli neznaicu. I ko optuži 'A'isu – postaje nevjernikom. Ko se ismijava Allahu, Njegovom Poslaniku ili Njegovim Knjigama – postaje nevjernikom po konsenzusu 'uleme, zbog riječi Uzvišenog:

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ^٤ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبُ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا

'Nemojte se pravdati, zanevjerovali ste nakon vašeg imana'.

(et-Tewbe, 66.ajet)

I spominju mnoge vrste nevjerstva, čiji su počinioci nevjernici prema konsenzusu (idžma'u), i nisu napravili razliku između pojedinca i drugog. Zatim kažu da se otpadnik od islama ubija, nakon što se od njega traži da se pokaje (istitabeh). Pa su mu presudili otpadništvom prije presude o traženju pokajanja, koja dakle biva nakon presude otpadništvom, a traženje pokajanja ne biva osim od pojedinca. U ovom poglavlju spominju propis onoga koji zaniječe bilo koji od pet ruknova ili ohalali nešto od zabranjenih stvari, poput vina, svinjetine i sl., ili posumnja u to, i kažu da postaje nevjernikom ako osobe slične njemu poznaju propis (Tj. nisu neznanice u poznavanju spomenutih propisa) a to nisu rekli u pitanju širka i stvari sličnih njemu, od kojih smo neke spomenuli. Naprotiv, oni su uopšteno spomenuli sud nevjerstva njihovih počinioca i nisu iz njega izuzeli neznanicu, niti su napravili razliku između određene osobe i nečeg drugog. I kao što smo spomenuli – pokajanje se traži od određene osobe. I da li je dozvoljeno muslimanu da sumnja u nevjerstvo onoga koji kaže da Allah ima drugu ili dijete, ili da je Džibril pogriješio u dostavljanju poslanice, ili poriče proživljenje nakon smrti, ili nekog od vjerovjesnika? Da li bilo koji musliman u ovim i sličnim stvarima pravi razliku između određene osobe i nečeg drugog, a Poslanik sallallahu 'alejhi we sellem je rekao: 'Ko promijeni svoj din – ubijte ga', što obuhvata određenu osobu i drugo, a najveći vid mijenjanja vjere je činjenje širka Allahu i obožavanje nekog drugog mimo Njega ('ibadet)". – do riječi – "... A mi znamo da one koji to (širk) rade, od onih koji se pripisuju islamu, na to nije navelo ništa drugo do neznanje.

Oni, da su znali da ih to potpuno udaljuje od Allaha i da to spada u širk kojeg je Allah zabranio, nikad se u njega ne bi upustili. Uprkos tome, svi učenjaci su ih protekfirili i nisu ih opravdali neznanjem, kao što govore neki zabludjeli (dallun): 'Takvi su opravdani, zbog toga što su neznalice'...– do riječi – "...A što se tiče riječi šejha Ibn Tejmijje, rahimehullah 'Ali, zbog preovladavanja neznanja kod mnogih od potonjih generacija, njih nije moguće protekfiriti...', on tu nije rekao da su oni opravdani, već se sustegao od donošenja presude nevjerstvom (tekfira koji za sobom povlači kaznu i na dunjaluku i na ahiretu, što ne znači da su bili muslimani, NE, bili su mušrici a njihov hal se prepusta Allahu, On će ih kazniti ili im oprostiti, sa obzirom da su od onih nad kojima nije uspostavljen argument ili oni od ehlulfetre) nad njima, prije objašnjavanja (Tj. prije poslanice, uspostave argumenta ili mogućnosti dolaska do spoznaje). Tako bi željeno značenje onoga što je on rekao, koje zaključujemo iz cjelosti njegovih izreka... (Tj. Ibn Tejmijje rahimehullah je spustio nad njima propis tešrika, nazvao ih mušricima)

"Ed-Durerus-Senijje", 10/401

Šejhul-islam Ibnul-Qajjim, rahimehullah, kaže u "**Tariqul-Hidžretejn**", govoreći o 17. kategoriji obveznika:

"Ovo objašnjenje je izgrađeno na četiri temelja:

Prvi: Da Allah, subhanehu we te'ala, neće kazniti nikog osim nakon uspostave argumenta nad njim (tj. qijamul-hudždže). Kao i što je rekao Uzvišeni – u prijevodu značenja – **'Mi nećemo nikog kazniti dok mu ne pošaljemo poslanika.'** – zatim je spomenuo neke ajete pa je nakon toga rekao.

Drugi: Da se kazna zaslužuje radi dva razloga.

Prvi: okretanje od argumenta i dokaza, neželjenje istog, kao i neželjenje rada po onome na šta ukazuje.

Drugi: prkošenje argumentu nakon njegove uspostave i ostavljanje želje za onim na što ukazuje.

Prva stvar je kufr okretanja (kufr 'irad), a druga je kufr prkosa (tj. kufr 'inad). A što se tiče kufra neznanja (tj. kufrul-džehl) uz neuspostavljenosti argumenta i nepostojanja mogućnosti da se argument sazna – e to je onaj (tj. vrsta kufra) zbog čijeg činjenja Allah neće kazniti dok se ne uspostavi poslanički argument." (Takav pojedinac je ipak mušrik a nikako musliman)

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah:

"Argument nad robovima biva uspostavljen sa dvije stvari:

Mogućnošću saznavanja onoga što je Allah objavio i moći tj. sposobnosti rada po njemu. Što se tiče nemoćnog da sazna, poput ludaka, ili nemoćnog da učini djelo – za njega nema naredbe ni zabrane. To je zbog toga što je obligatnost i zabranjenost uvjetovana mogućnošću sticanja znanja i rada. Tako nemoć obara naredbu i zabranu, iako je u osnovi obavezan."

"Medžmu'ul-Fetawa", 20/59

Šejh Muhammed bin Ibrahim u komentaru "**KešfušŠubuhat**" na **101. str.** kaže:

"Nema razlike između onoga čije je nevjerstvo kufr inata i onoga čije je nevjerstvo kufr neznanja. Jer, u kufr spada i nevjerstvo inata i neznanja. I nije od uvjeta uspostavljanja argumenta nad kafirom da ga on razumije. Naprotiv, nad kim se uspostavi argument na način kojeg razumiju osobe poput njega – on je kafir, svejedno da li shvatio ili ne. Kada bi razumijevanje argumenta bilo uvjet za to – onda bi kufr obuhvatao samo jednu vrstu, a to je kufr nijekanja (Tj. kufr džuhud – zna srcem, a poriče vanjštinom) Naprotiv, kufr obuhvata više vrsta, u koje ulazi nevjerstvo neznanja i druge vrste."

Šejh Salih ibn 'Abdullah ibn Humejd kaže:

"Obveznik se smatra učenim na osnovu stvarnog znanja ili mogućnosti njegovog sticanja, bilo podučavanjem ili pitanjem učenih. A život muslimana u "darul-islamu" je indicija na osnovu koje se obveznik smatra poznavaoem propisa."

Dalje kaže: "Mudrost u činjenici da je mogućnost sticanja znanja o propisima dovoljna je očigledna. Jer, kada bi se za ispravnost teklifa (šeri'atske obveznosti) mukellefa, tj. razumnog i punoljetnog u onome što se od njega traži, uslovalo znanje – onda se pitanje teklifa ne bi moglo uspostaviti. A i veliki broj ljudi bi onda pribjegao opravdavanju sebe neznanjem (nepoznavanjem) propisa, uz njihovo okretanje ('irad) od učenja. Time bi došlo do gašenja šeri'atskih propisa."

"Ref'ul-Haredži fiš-Šeri'a", 229. i 230. str.

Kaže šejh 'AbdulQadir 'Awde:

"Dovoljna je, u znanju o zabranjenosti nečega – mogućnost njegovog sticanja. Tako, kada insan postane punoljetnim i razuman je, a olakšano mu je da sazna ono što je Allah zabranio, bilo direktnim vraćanjem na tekstove koji za sobom povlače zabranjenost ili pitanjem učenih – smatra se poznavaoцем zabranjenih djela. I nije moguće da se opravdava neznanjem ili da se brani nepostajanjem nauke. Zbog toga pravnici kažu:

"U darul-islam (zajednici u kojoj vlada šeri'at) se ne prihvata opravdanje nepoznavanja propisa. I mukellef se smatra poznavaoцем propisa mogućnošću sticanja znanja, a ne njegovim stvarnim ostvarenjem. Otuda se tekst koji nešto zabranjuje smatra poznatim svima, pa čak i da ga većina ljudi nije vidjela i ne zna ništa o njemu, sve dok je njegovo saznanje moguće. A šeri'at nije uslovio stvarno saznanje."

"Et-Tešri'ul-Džina'i..." , 1/430

(Kada 'ulema spominje darul-islam, u sličnim situacijama ne želi reći da onoga momenta kada nevjernici ili murteddi zauzmu državu i njihov din postane preovladavajući – stupa na snagu neki drugi propis. Ne! Oni su samo naveli jedan od primjera ili situacija u kojima važi pravilo mogućnosti sticanja znanja. Iz ovoga zaključujemo da, kad su u pitanju tewhid, poslanica, osnova vjere i opšte poznata pitanja, poput obaveznosti klanjanja pet dnevnih namaza, zekata, hadždža, posta ramadaana, zabrana vina, bluda i sl. – isto pravilo važi u društvima sličnim našim.

To zbog toga što ogroman broj ljudi u tim društvima, iako nisu darul-islam, poznaje te propise, a prije toga, postoji i mogućnost saznanja).

Šejh Ishaq bin 'AbdurRahman, rahimehullah, sin unuka šejha Muhammeda ibn AbdulWehhaba rahimehullah, kaže:

"Do nas je došla vijest i čuli smo o jednoj skupini, koja se pripisuje znanju i dinu (pobožnosti) i, kako tvrdi, povodi se za šejhom Muhammedom bin 'AbdulWehhabom, da kažu da se nad onim koji Allahu učini širk (nešto ili nekog mu pridruži) i čini 'ibadet idolima – ne izriče kufr i širk poimenično (pojedinačno)! (Ovdje šejh otvoreno poriče tvrdnju zagovornika ove 'aqide i ne pravi razliku između djela i počinioaca, riječi i onog koji ih je izgovorio) Naime, neki od njih, koji su mi se direktno obratili u vezi s tim, čuli su neku braću da su nazvali širkom i kufrom (tj. nazvali kafirom i mušrikom) nekog čovjeka koji se molio Vjerovjesniku, sallallahu 'alejhi we sellem, i tražio pomoć od njega. Pa mu je (tj. tom bratu) taj čovjek rekao: "Ne nazivaj ga kafirom (ne izriči kufr nad njim) dok ga ne podučiš!"

Dalje kaže šejh u istoj knjizi:

"Jer, razgovarao sam (provjerio sam) o ovoj mes'eli sa jednim (nekim) na koga smo ukazali, pa je rekao: "Kažemo sljedbenicima ovih turbeta, koji im čine 'ibadet i onim koji su u njima: "Tvoje djelo je širk", a on nije mušrik" "Nakon što je pojasnio da je ova 'aqida novotarsko-kafirska, šejh dalje, čudeći se i poričući ovo ludo mišljenje, kaže: "Ovaj što mi je pričao o tome je spomenuo da su ga neki učenici upitali o tome i onom na šta se oslanjaju (dokazu), pa je rekao: "Tekfirimo vrstu, a ne imenujemo osobu (tj. pojedinačno), osim nakon upoznavanja. A dokaz nam je ono što smo vidjeli u nekim poslanicama šejha Muhammeda, Allah mu dušu očistio, gdje se on ustegao od tekfira onoga koji obožava turbe el-Kiwaz i 'AbdulQadira, zbog nepostojanja onoga ko bi ga upozorio...' "

Dalje kaže uvaženi šejh:

"Ova naša mes'ela je 'ibadet Allahu, Jedinom, Koji nema sudruga, i el-bera'a od 'ibadeta svemu mimo Njega i da je onaj koji 'ibadeti uz Allaha nekom drugom – uradio veliki širk koji izvodi iz vjere. Ona je temelj svih temelja i s njom je Allah poslao poslanike i spustio knjige i nad ljudima se ostvario argument Poslanikom i Qur'anom.

I ovako ćeš naći odgovor učenjaka dina u pogledu ovog temelja kod tekfira onoga koji učini širk Allahu; da se od njega traži da se pokaje, a ako se ne pokaje – biva ubijen. Oni ne spominju "ta'rif" (podučavanje) u mes'elama temelja, već spominju "ta'rif" u manje poznatim mes'elama, čiji dokaz može biti skriven nekim muslimanima, poput mes'ela u kojima se suprotstavljaju neki novotari, poput kaderija i murdžija, ili u nekoj skrivenoj mes'eli, poput sarfa i 'atfa. Pa, kako da "ta'rif" (podučavaju) obožavaoce kaburova, kada oni nisu muslimani, niti ulaze u značenje pojma islam? I da li uz širk ostaje neko djelo...? "Ali, iz ove 'aqide proizilazi odvratno uvjerenje, a to je da se argument nad ovim ummetom nije uspostavio Poslanikom i Qur'anom. Utićemo se Allahu od zlog shvatanja, koje je prouzrokovalo da zaborave na Knjigu i Poslanika!"

Dalje kaže:

"Slična ovoj šubhi, koju smo spomenuli, ili manja od nje, se dogodila nekim ljudima u vremenu šejha Muhammeda ibn AbdulWehhaba, rahimehullah. Ali, onaj kome se dogodila smatrao je šubhom i tražio je da se otkloni. Međutim, ovi koje smo spomenuli je čine temeljom i presuđuju da se ta'rif (podučavanje) čini nad svim mušricima, i one koji im se suprotstavljaju čine nezalicama, pa nemaju uspjeha u dolasku do istine."

"Fetwe 'uleme Nedžda", 3/116

Sejh Sulejman bin Sehman, rahimehullah, kaže:

"Što se tiče riječi šejhul-islama (tj. Ibn Tejmije) u pogledu tekfira pojedinca, predmet toga su posebne mes'ele, čiji dokaz može biti nepoznat nekim ljudima, kao što je u mes'elama qadera i irdža'a i slično tome.

(A ne u pitanjima velikog širka i njegovih pratilja koje ruše osnovu vjere i mes'elama taguta, isto tako, ne u pitanjima ekstremizma u pogledu qadera i irdža'a. Jer, selefi su protekfirili ekstremne qaderije i džehmije) Od onoga što su govorili sljedbenici strasti (Tj. koji su unutar okvira islama, jer pri sebi imaju osnovu islama) Jer, neke njihove riječi sadrže nevjerničke stvari od (odbijanja) dokaza Knjige i mutewatir sunneta, tako da riječ koja u sebi obuhvata značenje odbijanja (Ovo je kufrur-redd, to jeste kufr odbijanja, i ne biva osim nakon poslanice) nekih tekstova biva kufrom, a onome koji je to rekao se ne presuđuje kufrom zbog mogućnosti

postojanja neke prepreke, poput džehla i neznanja o dotičnom tekstu i njegovom značenju. A propisi ne postaju obavezom osim nakon njihovog dolaska (Ali, ime širka se dobija prije poslanice, tj. prije dolaska argumenta, po idžma'u muslimana) Zbog toga je to i spomenuo kod govora o novotarima (Obrati pažnju na novotarima, jer nije rekao mušricima. A ovi novotari su još muslimani) On je na to direktno ukazao pa je, govoreći o pojedincima apologeta, nakon što je konstatovao ovu mes'elu, rekao:

"To, ako bude u manje poznatim mes'elama, moglo (Čak i u ovim pitanjima šejh kaže "moglo bi se reći", što znači da ni u tim pitanjima čovjek ne smije ovo opravdanje pretvoriti u razlog kojim će, bez ograničenja i pravila, srušiti Allahove propise) bi se reći da se ne tekfiri. A što se tiče onoga što se od njih dešava u poznatim, jasnim mes'elama ili onome što je neminovno poznato u vjeri, u pogledu tekfira onoga koji ih kaže se ne suzdržava..."

"Kešfuš-Šubhetejn", 96. str.

Sinovi šejhul-islama Muhammeda bin 'AbdulWehhaba, šejhovi 'Abdullah i Husejn, neka je Allahova milost nad njima, spominju u jednom od odgovora da:

"Ono čime se presuđuje onome ko umre od ehliš-širka prije dolaska ove da'we jeste da, ako je bio poznat po činjenju širka i tome da mu je širk bio din, pa je umro na tome – jeste da njegova vanjština ukazuje da je umro na kufriu. Zato se ne smije činiti dova za njega, niti klati kurban, niti davati sadaka na njegovo ime. A što se tiče njegovog pravog suda – on se prepušta Allahu, Uzvišenom.

Pa ako je nad njim za vrijeme njegovog života uspostavljen argument, a on mu prkosio – onda je on kafir u vanjštini (Tj, ovosvjetskim propisima) i u suštini (Tj, ahiretskim propisima). A ako nad njim nije uspostavljen argument – onda se njegov slučaj prepušta Allahu Uzvišenom."

"Ed-Durerus-Senijje", 10/142

Kaže uvaženi šejh Ebu Batin, rahimehullah:

"Učenjaci iz svih pravnih škola su spomenuli mnogo stvari, koje ne možemo pobrojati, od riječi, djela i uvjerenja, čiji počinioci postaju nevjernicima, i to nisu ograničili samo na inadžiju. (Tj. onaj koji radi prestup nakon saznanja) Zato svaki onaj koji tvrdi da je počinioc kufra opravdan iz te'wila (pogrešnog shvatanja), idžtihada (Ulaganje maksimalnog truda od strane islamskog učenjaka u dokučivanju šeri'atskog propisa), slijepog slijedenja (taqlida) ili neznanja (džehla) – suprotstavlja se Knjizi, sunnetu i idžma'u, bez ikakve sumnje. S time što on neminovno mora poništiti taj svoj temelj. Jer, kada bi se do kraja držao svog temelja – nesumnjivo bi postao nevjernik (Tj. nevjerstvom zbog kojeg zaslužuje kaznu, što ne znači da nije izgubio ime islama zbog prvog. Ali je razlika u govoru 'uleme između gubljenja imena islama i dobijanja imena kufra, koje za sobom povlači kaznu), kao kada bi se sustegao od tekfira onoga koji sumnja u poslanicu (Dakle, nema razlike između onoga koji krši tewhid i poslanicu, i onoga koji ne vjeruje u Sudnji Dan. Pa ako ne tekfiri prvog – zašto ne postupi isto i u pitanjima poslanice i Sudnjeg Dana?) Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem."

"Ed-Durerus-Senijje", 12/72, 73

Ebu Batin, rahimehullah, kaže:

"Ako se počinioc velikog širka opravdava neznanjem – pa ko je onda taj koji nema opravdanje? Iz ove tvrdnje proizilazi da Allah ni nad kim osim inadžije nema argumenta. Uz činjenicu da zagovornik ove tvrdnje neće biti u stanju da se u svemu pridržava svog temelja. Naprotiv, on mora upasti u kontradiktornost.

Jer, ne smije se sustezati od tekfira onoga koji sumnja u poslanicu Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem, ili sumnja u proživljenje, ili druge stvari od osnova vjere. A onaj koji sumnja je neznalica..." – do riječi – "...iz ovoga proizilazi da ne smijemo tekfiriti neznalice Židova i kršćana i one koji čine sedždu Suncu, Mjesecu i kipovima, zbog njihovog neznanja, niti one koje je spaljivao 'Ali ibn Ebi Talib vatrom, jer smo uvjereni da su oni neznalice. A svi muslimani su se složili da je nevjernik onaj koji ne tekfiri Židove i kršćane ili sumnja u njihovo nevjerstvo, a mi smo ubjeđeni da su većina njih neznalice."

"Ed-Durerus-Senijje", 12/69-74

Ebu Batin, rahimehullah, kaže:

"Rekao je šejh Muwefequd-Din, Ebu Muhammed Ibn Qudame, rahimehullahu te'ala, nakon što je završio govor o tome da li je svaki mudžtehid na istini? Gdje je učinio prioriternijim mišljenje većine, po kojem nije svaki mudžtehid na istini. Naprotiv, haqq je u jednom mišljenju među mišljenjima mudžtehida. Rekao je: "Džahiz je tvrdio da je opravdan i nije griješan onaj koji se suprotstavi islamu (Tj. u osnovi islama, tewhidu i poslanici) ako je "razmatrao" (Tj. idžtihadio) i nije bio sposoban da dokuči istinu." – do riječi – "Mišljenje koje je zagovarao Džahiz je nedvojbeno neispravno i kufr je u Allaha i vraćanje (odbijanje) riječi Allaha i Njegovog Poslanika (Tj. onaj ko kaže da čovjek koji uradi veliki širk ili sruši osnovu vjere ne postaje mušrikom i kafirom, ako je razlog tome idžtihad. Ovo je kufr zato što se na njega nadovezuju neodricanje od tih mušrika, te zbog toga što predstavlja poricanje i odbijanje šeri'atskih tekstova koji presuđuju da je muširk svako ko uradi širk, pa makar bio neznalica, muqallid, mute'ewwil ili mudžtehid) Jer, mi jeqinski (kategorički, nedvojbeno) znamo da je Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem, naredio islam Židovima i hršćanima i njegovo slijeđenje i da ih je kudio zbog ustrajnosti i da se borio protiv svih, ubijajući punoljetnog među njima. I znamo da je malo onih koji čine nevjerstvo iz inata. Većina njih su muqallidun (slijepi sljedbenici), koji vjeruju u vjeru svojih predaka iz slijepog slijeđenja i ne znaju mu'džize Poslanika, niti njegovu iskrenost (istinitost)." **"Ed-Durer...", 12/69-73**

Kaže 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman, rahimehumullah:

"Zar je ittihadije i hululije u ono na čemu su od jasnog kufra i ogromnog širka i negacije istinskog postojanja Gospodara svjetova, uvelo išta (drugo), osim njihova greška u tom poglavlju, u kojem su učinili idžtihad, pa su zastranili i druge u zabludu odveli sa pravog puta? Zar je Halladža ubilo, prema konsenzusu muftija u pogledu njegovog ubistva, išta drugo do zabluda njegovog idžtihada? Zar su karamiti učinili kufr, zagovarali ono što jesu od ogromnih sramota i skinuli sa sebe opis islama, osim radi njihovog idžtihada, kako tvrde? Jesu li rafidije rekli ono što su rekli i ohalalili ono što su ohalalili od kufra i širka i 'ibadeta dvanaest imama i drugih, i psovanja ashaba Resula, sallallahu 'alejhi we sellem, i majke vjernika, čedne, kći iskrenog, radijallahu 'anhuma, osim zbog njihovog idžtihada, kako tvrde?"

"Minhadžut-Te'sis", 218. str.

Rekao je šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab u "**Ed-Durer...**", **2/121**:

"Što se tiče onoga koji kaže: "Ja neću obožavati nikog mimo Allaha i neću se doticati (mješati u) "es-Saddeh" (osobe kojima su ljudi pripisivali nešto od svojstava božanstva, mimo Allaha) i turbeta na kaburovima..." i slično tome – takav je lažac u izgovaranju "LA ILAHE ILLALLAH" i nije povjerovao u Allaha, niti je zanevjerovao u taguta."

Isto tako je rekao u "**Ed-Durer...**", **2/109**:

"...ko kaže: "...ali se neću isprijječavati mušricima, niti ću o njima bilo šta govoriti", nemoj misliti da ti se time ostvaruje ulazak u islam. Naprotiv, neophodna je mržnja prema njima, mržnja onih koji ih vole, kritikovanje njih (vrijeđanje) i neprijateljstvo prema njima..." – zatim je spomenuo ajet –

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا

تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلْعَدَاؤُةٌ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ

وَحَدَهُۥٓ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۗ رَبَّنَا عَلَيكَ تَوَكَّلْنَا

وَإِلَيْكَ أُنَبِّئُكَ وَالْيَاكُوفُ

"Vi imate divan uzor u Ibrahimu i onima koji su sa njim, kada rekoše svom narodu: 'Mi smo čisti (odričemo se) od vas i od svega što obožavate mimo Allaha. Zanevjerovali smo u vas i očigledno će biti neprijateljstvo i mržnja između nas i vas zauvijek, sve dok ne budete jedino u Allaha vjerovali.' "
(el-Mumtehane, 4.ajet) "

Pa kaže dalje: "...i kada bi čovjek rekao: "Ja ću slijediti Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi ve sellem, i on je na istini, ali se neću "doticati" Ebu Džehla i njemu sličnih, nemam ja ništa sa njima" – ne bi mu islam bio ispravan."

Husejn i 'Abdullah, sinovi šejha Muhammeda bin 'AbdulWehhaba, su rekli, kao što je u **"Ed-Durer...", 10/139-140:**

"Ko kaže: "Neću se suprotstavljati mušricima", ili im se suprotstavi (mu'adah), ali ih ne tekfiri, ili kaže: "Neću da imam posla sa ehlu (ovdje: izgovaračima, op. prev.) "La ilahe illAllah", pa makar radili kufr i širk i neprijatelji bili (suprotstavljali se) Allahovom dinu", ili kaže: "Neću se ispriječavati turbetima", takav nije musliman. Naprotiv, on je od onih o kojima je Allah rekao:

'I govore: 'Vjerujemo u neke a u neke ne vjerujemo'...' do riječi: '... pravi nevjernici.'

A Allah je naredio suprotstavljanje (neprijateljstvo) mušricima, odricanje i odbacivanje i tekfirenje istih.

لَا يَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا
 آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ
 مِنَّنَا وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ
 أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

'Nećeš naći narod, koji vjeruje u Allaha i Sudnji Dan, da je u ljubavi sa onima koji se suprotstavljaju Allahu.' (el-Mudzadele, 22.ajet)

Kao što kaže:

يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا
 جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي
 سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَحْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ
 فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١﴾

'O vi, koji ste povjerovali, ne uzimajte Moje neprijatelje i vaše neprijatelje za prijatelje, ukazujući im ljubav...' (el-Mumtehane, 1.ajet)

Kaže šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah, u jednom od svojih pisama:

"Kada to spoznate; ovi šejtani, od prkosnika ljudi, koji se raspravljaju o Allahu, nakon što Mu se je odazvalo, kada vide nekog da podučava ljude onome što im je naredio Muhammed, od šehadeta 'LA ILAHE ILLALLAH' i što im je zabranio, poput uvjerenja u dobra stvorenja i druge mimo njih, počnu se raspravljati i buniti ljude. I govore: 'Kako da tekfirite muslimane? Kako da vrijeđate mrtve? Porodicu toga, stanovnike Dajfa, porodicu onoga, stanovnike toga i toga', želeći time da se ne razjasni značenje 'LA ILAHE ILLALLAH' i da ne postane jasno da je uvjerenje da dobri koriste i štete i dova njima – kufr koji izvodi iz vjere, pa da im ljudi kažu: 'Vi ste prije toga bili neznalice. Zašto nam niste to naređivali?' "

Kaže šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

"A ja ću vas obavijestiti o sebi. Tako mi Allaha, pored Kojeg nema nikog i ničeg dostojnog obožavanja, ja sam bio tražio znanje, i oni koji su me znali su vjerovali da imam znanja, a ja u to vrijeme nisam znao značenje 'LA ILAHE ILLALLAH', niti sam znao dini islam, prije ovoga dobra kojeg nam je Allah ukazao. Isto tako i moji šejhovi; među njima nije bio nijedan koji je to znao. Pa ko od učenjaka zemlje bude tvrdio da je to znao, ili je znao značenje islama prije ovoga vremena, ili bude tvrdio da je neko od njegovih šejhova to znao – slagao je i izmislio i zbunjuje ljude i hvali se onim što nije pri njemu. "Dokaz ovome je 'Abdullah ibn 'Isa, od kojeg ne znamo uglednijeg među učenjacima Nedžda, niti učenjacima 'Arida, niti drugog mjesta, a evo njegov govor će vam doći inša'Allah. Zato, bojte se Allaha, Allahovi robovi! Nemojte se oholiti prema vašem Gospodaru, niti vašem Vjerovjesniku. Hvalite Ga, Uzvišenog, Koji vam je ukazao dobro i olakšao vam onoga koji će vas podučiti dinu vašeg Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem, i nemojte biti poput onih: 'Koji su Allahovu blagodat zamijenili kufrom (nezahvalnošću) i svoj narod doveli u kuću propasti; džehennem u kojem će se pržiti, a ružno je on boravište.' "

"Ed-Durer..." , 10/50.-52.

Kaže šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

"Ako bi se neki munafik raspravljao (dokazivao) time što je ajet objavljen u vezi kafira, vi mu recite: 'Da li je iko od učenih, prvih i zadnjih, rekao da ti ajeti ne obuhvataju one koji urade isto od muslimana? Ko je to rekao prije tebe?' Također mu recite: 'To je odbijanje idžma'a ummeta, jer je njihovo argumentiranje ajetima spuštenim zbog nevjernika u pogledu onih koji se pripisuju islamu i isto urade, više nego što ga je moguće spomenuti.'"

"Ed-Durer...", 10/58, 59

Upitan je šejh Muhammed bin Ibrahim da li se u tewhidu opravdava neznanjem, pa je rekao:

"Nema u tewhidu neznanja. Stvari poput tewhida se ne smiju nepoznavati. Takav je samo mu'rid (onaj koji je nemaran) od vjere. Ima li nekog koji ne zna za Sunce!?"

"El-Fetawa", 12/198

'AbdurRahman bin Hasan, rahimehullah, kaže:

"Kada bi rob znao značenje 'LA ILAHE ILLALLAH' – znao bi da onaj koji sumnja ili se dvoumi po pitanju kufra onoga koji Allahu učini širk (nekoga učini ravnim) – nije učinio kufr u taguta."

Kaže šejh 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman bin Hasan, neka je Allahova milost nad njima:

"Šejtan je na "kulturan" način prevario te ekstremiste u pitanju grobova dobrih ljudi, poturajući im zabludu putem mijenjanja "imena" i granica šeri'atskih suština i jezičkih pojmova. Pa su nazvali širk i obožavanje dobrih ljudi "tewessulom" i dozivanjem (A ne dovom. Danas ljudi isto tako davanje glasova tagutima i parničenje pred njima, nazivaju "manjom od dvije štete", "vraćanjem svojih prava" , "propisanom zaštitom od četnika, ustaša i drugih" . Promijenili su ime širku da ga narod lakše uradi) lijepim vjerovanjem u ewlije, traženjem šefa'ata od njih, traženjem pomoći od njihovih plemenitih duša.

U tome mu se odazvaše osobe dječjih mozgova, slijepih srca, vežući se za imena, ne uzimajući u obzir suštine. Tako se ponovo vrati obožavanje ewlija i dobrih ljudi, dova idolima i šejtanima, kao što je bilo prije vjerovjesništva u vremenu "fetre", korak u korak, dlaku u dlaku. I to je od znakova istinitosti vjerovjesništva, kao što je to spomenulo više osoba. Širenje ovoga je uzelo maha, sve dok njegova šteta nije obuhvatila stanovnike gradova i pustinje."

"Ed-Durerus-Senijje", 12/283

Ibn Kethir, rahimehullah, kaže:

"Ko ostavi savršeni (al-muhkem, jasni, posljednji) šeri'at, objavljen Muhammedu sinu 'Abdullaha, pečatu vjerovjesnika, i traži sud u drugim, derogiranim zakonodavstvima, biva nevjernikom. Pa kako je tek onda sa onim koji traži sud (tehakum) u Jasi (Jasiq) i daje mu prednost nad njime? Ko to uradi – biva nevjernikom po idžma'u muslimana. Rekao je Uzvišeni Allah:

أَفْحَكَمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

'Zar džahilijetski sud oni žele?! A čiji je sud ljepši od Allahovog za narod koji je čvrsto ubjeđen?' (el-Maide, 50.ajet)

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا

قَضَيْتَ وَوَسَلِمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

'Ne, tako Mi tvog Gospodara, oni neće vjerovati sve dok samo tebe za sudiju u svim svojim sporovima ne uzmu, a zatim u sebi nikakve tegobe ne osjete zbog onoga što si presudio i dok se u potpunosti ne pokore.'

(en-Nisa, 65.ajet)

Istinu je rekao Veličanstveni Allah."

"El-Bidaje wen-Nihaje" , 13/119, u govoru o događajima 624. h. g. i podacima o Džingis Kanu

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah:

"U kategoriju "prijateljavanja" sa nevjernicima, zbog koje je Allah pokudio Sljedbenike Knjige i munafike spada i vjerovanje u dio nečega na čemu su oni od nevjerstva ili traženje rješavanja sporova (Tj. tahakum) pred njima, mimo Allahove Knjige."

"Medžmu'ul-Fetawa", 28/199

Šejh 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman bin Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehumullah, preselio 1292. g. h. je upitan o onome čime sude sljedbenici "sawalif" među beduinima i drugim, od običaja njihovih očeva i djedova, i da li se oni zbog toga mogu nazvati kafirima nakon podučavanja, pa je odgovorio: "Ko traži sud (presudu, čini tehakum) pred nečim mimo Allahove Knjige i sunneta Njegovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, nakon podučavanja – je kafir (Tj. nakon uspostave argumenta ili mogućnosti saznanja sa obzirom da je takva osoba svakako mušrik, tj. nemusliman na osnovu širka kojeg je počinila). Rekao je Uzvišeni:

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ تَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ

وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَآخِشُوا وَلَا

تَشْتَرُوا بِبَايِعَتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾

'A ko ne bude sudio onim što je Allah objavio; takvi, oni su pravi nevjernici.' (el-Maide, 44.ajet)

Rekao je Uzvišeni:

'Zar oni žele neki drugi din mimo Allahovog?!

Rekao je Uzvišeni:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ
يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾

'Zar nisi vidio one koji 'tvrde' da vjeruju u ono što ti se objavljuje i u ono što je objavljeno prije tebe, pa ipak hoće da se sude (parniče) pred tagutom, a naređeno im je da ne vjeruju u njega?' (en-Nisa, 60.ajet)

Rekao je Uzvišeni:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۗ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ
وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ۚ

'Mi smo svakom narodu poslanika poslali: 'Allahu samo 'ibadet činite i klonite se taguta'. (en-Nahl, 36.ajet)

A ajeta o ovome ima mnogo."

"Ed-Durer...", 8/241

Šejh Hamed bin 'Atiq en-Nedždi, rahimehullah, preselio 1301. g. h., među deset stvari koje poništavaju islam spominje i traženje presude ili suda (tehakum) iz nečega drugog mimo Allahove Knjige i sunneta Njegovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem.

Spomenuo je fetwu Ibn Kethira u njegovom tefsiru kod ajeta iz sure el-Ma'ide (Zar oni džahilijetski sud žele?), a zatim je rekao:

"Slično njima je ono u šta je upala većina stanovnika pustinje i njima slični, od uzimanja suda (presude, zakona) iz običaja njihovih očeva i onoga što su izmislili njihovi preci od prokletih zakona, koje nazivaju zakon "rifaqa", kojem daju prednost (srcem, jezikom ili djelom) nad Allahovom Knjigom i sunnetom Njegovog Poslanika. Ko to uradi – kafir je i obaveza je se protiv njega boriti sve dok se ne vrati sudu Allaha i Njegovog Poslanika."

"Bejanun-Nedžati wel-Fikak min Muwalatil-Murteddine we Ehlil-Išrak"

Kaže šejh Sulejman bin Sehman, rahimehullah:

"Znaj da nijedan da'ija neće pozivati u istinu, a da šejtan neće imati kod sebe šubhu kojom će tjerati ljude od njega. Od njih je to da, kada se sljedbenicima taguta kaže: "Vratite se zakonu Allaha i Njegovog Poslanika i ostavite zakone taguta!" – oni kažu: " Mi to radimo samo iz straha da se međusobno ne poubijamo. Jer ako se ja ne saglasim sa svojim protivnikom, na parničenje pred "zakonom rifaqe" – on će ubiti mene ili ja njega!" Odgovor na ovo je da im kažemo: Neispravnost ove šejtanske šubhe postaje očigledna konstatacijom tri temelja..."

Nakon što je šejh spomenuo prvi temelj, on dalje kaže:

"Drugi temelj je da se kaže: "Nakon što si spoznao da je tehakum pred tagutom kufr, Allah je spomenuo u Svojoj Knjizi da je kufr veći od ubijanja. Rekao je: **'Fitna je veća od ubijanja'** i rekao je: **'Fitna je žešća od ubijanja'** , a fitna je kufr. Otuda, kada bi zaratili stanovnici pustinje i gradova i svi izginuli – to bi bilo lakše nego da na zemlji postave taguta koji će suditi zakonom suprotnim šeri'atu islama, s kojim je Allah poslao Svog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem." Dalje kaže:

"Treći temelj je da kažemo: "Ako je ovaj tehakum kufr, a spor ne biva osim radi dunjaluka, kako ti je onda dozvoljeno da učiniš kufr zbog toga? Jer čovjek neće biti vjernik sve dok mu Allah i Njegov Poslanik ne budu voljeniji od svega mimo njih i sve dok mu Resul ne bude voljeniji od njegove djece, roditelja i svih ljudi. Zato, kada bi sav tvoj dunjaluk nestao – ne bi ti bilo dozvoljeno da se parničiš pred tagutom zbog njega.

Pa kada bi te neko tjerao i dao ti da biraš između parničenja pred tagutom i žrtvovanja svog tvog dunjaluka – obaveza bi ti bila da žrtvuješ (dunjaluk) i ne bi ti bilo dozvoljeno da se sudiš pred tagutom. A Allah najbolje zna. Neka je puno salawata i selama na Muhammeda, i Njegovu Porodicu."

"Ed-Durer...", 10/502-511 i "Fetwe 'uleme Nedžda", 1/341-343

Kaže šejh Hamed bin 'Atiq u svom odgovoru čovjeku s kojim je vodio diskusiju u pogledu suda vezanog za stanovnike Mekke i o onome što se mora presuditi u vezi samog područja:

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

'Slavljen neka si Ti! Mi nemamo znanja osim onoga čemu Si nas podučio. Ti si uistinu Sveznajući Svemudri.' (el-Beqare, 32.ajet)

Diskusija je tekla o vezi toga da li je Mekka grad kufra ili grad islama?

Kažemo, uz Allahovu podršku: Allah je poslao Muhammeda, sallallahu, 'alejhi we sellem, sa tewhidom, koji je din svih poslanika. Njegova suština je šehadet 'LA ILAHE ILLALLAH', tj. da Allah bude jedini ma'bud (obožavani) stvorenjima, a da ne čine 'ibadet drugima mimo Njega bilo kojom vrstom od vrsta 'ibadeta. A srž 'ibadeta je dova. U njega spada i strah, nada, oslanjanje, iskreno obraćanje, klanje žrtve, namaz. I puno je vrsta 'ibadeta. I ovo je taj veliki temelj koji je uvijek ispravnosti svakog djela. Drugi temelj je pokornost Vjerovjesniku, sallallahu 'alejhi we sellem, u njegovoj naredbi, uzimanje njega za sudiju malim i velikim stvarima, veličanje njegovog zakona i dina i pokornost njegovim propisima u temeljima vjere i njenim ograncima.

Prvi: Negira širk i nije ispravan uz njegovo prisustvo.

Drugi: Negira novotarije i neće biti pravilan uz njihovu inovaciju.

Pa kada se ostvare ova dva temelja znanjem, djelom, i da'wom, i to bude vjera stanovnika grada, o kojem god se radilo, u smislu da rade po tome i pozivaju u to i bivaju prijatelji (ewlija') onome čiji je to dini neprijatelji onom ko se tome suprotstavi – onda su muwehhidi."

"Ali, ako se bude proširio širk, poput dove Ka'bi, Meqamu, Hatimu i dove vjerovjesnicima i dobrim ljudima i širenje pratilja širka, poput zinaluka, kamate i različitih vrsta bluda, sunnet se bacio iza leđja, raširile se novotarije i zabluda, a tehakum (parničenje, traženje suda) se da nepravednim imamima i zamjenicima (izaslanicama) mušrika i bude se pozivalo drugom mimo Qur'ana i sunneta, i to postane poznato, u bilo kojem gradu – niko ko ima minimum znanja ne sumnja da se nad ovakvim gradovima presuđuje da su oni područja (gradovi) kufra i širka. Naročito ako se suprotstavljaju sljedbenicima tewhida i žure se da uklone njihov dini da unište zemlju islama..."

"...Ako hoćeš dokaz za to – naći ćeš čitav Qur'an da o tome govori, a ima konsenzus 'uleme u vezi toga, i to je nužno poznato kod svakog 'alima. A što se tiče riječi čovjeka: "Širk kojeg ste spomenuli čine samo "afaqijje" (stranci, seljaci), a ne stanovnici grada..." Takvom se kaže:

Prvo: Ovo ili je mukabera (odbijanje činjenica iz oholosti) ili se radi o neznanju činjeničnog stanja. Konstatovano je da seljaci (stranci) slijede stanovnike tih gradova u dovi Ka'bi, Meqamu i Hatimu, kao što to čuje svako i zna ga svaki muwehhid.

Drugo: Kada se ovo konstatuje i postane poznato, to je dovoljno u ovoj mes'eli i ko je taj koji je napravio razliku u tome? Allahu moj, čuđenju nema kraja! Ako vi u njihovim zemljama krijete vaš tewhid i ako niste u stanju da jasno iskažete vaš din i tiho klanjate, jer znate njihovo neprijateljstvo prema ovoj vjeri i njihovu mržnju prema onom koji je ispovijeda... Kako da se pametni onda nađe u dilemi? Šta misliš kada bi neki čovjek oda vas rekao nekom ko se moli Ka'bi, ili Meqamu, ili Hatimu, ili koji dovi Poslaniku i ashabima: "Ej ti, nemoj činiti dovu nikom mimo Allaha, ili si mušrik!" Šta misliš, da li bi mu halalili ili bi mu spletke pravili? Neka zna ovaj koji se raspravlja da nije na Allahovom tewhidu. Jer, tako mi Allaha, nije spoznao tewhid, niti se "napunio" dinom Resula, sallallahu 'alejhi we sellem. Šta misliš kada bi im neko rekao: "Razmislite dobro o vašem dinu!" ili "Srušite građevine na kaburovima i nije vam halal da činite dovu drugom mimo Allaha!" "Šta misliš, da li bi se zadovoljili onim što su Qurejšije uradile sa Muhammedom, sallallahu 'alejhi we sellem?"

Ne, tako mi Allaha, ne! Pa ako je dar – darul-islam, zašto ih onda niste pozvali u islam, naredili im da sruše turbeta i da se klone širka i njegovih pratilja?! A ako vas je obmanulo to što oni klanjaju, ili hadž obavljaju, ili poste, ili daju sadaku – vi razmislite o stvari od njenog početka, a to je da je tewhid konstatovan u Mekki da'wom Isma'ila ibn Ibrahima el-Halila, 'alejhis-selam. Stanovnici Mekke su ostali na njemu (tewhidu) jedno vrijeme, a zatim se među njima proširio širk zbog 'Amra ibn Luhajja i postali su mušrici, a zemlja je postala zemlja širka, iako su pri njima ostale neke stvari od dina. Kao što su bili obavljali hadž i davali sadaku hadžijama i drugim mimo hadžija. Do vas je došla poezija (dova) 'Abdul-Muttaliba, u kojem se sa ihlasom obratio, u vezi sa pričom o slonu i druge stvari od ostataka, pa nije to vrijeme spriječilo njihov tekfir i neprijateljstvo prema njima. Naprotiv, kod nas je očigledno, kao i kod drugih mimo nas, da je njihov širk danas veći nego širk toga vremena. Štaviše, prije svega toga su stavnici zemlje nakon Adema ostali deset generacija (stoljeća) na tewhidu, dok se među njima nije dogodio ekstremizam (pretjerivanje) u pogledu dobrih ljudi, pa su im činili dovu uz Allaha, te su postali kafirima. Onda im je Allah poslao Nuha, 'alejhis-selam, da ih poziva u tewhid. Zato razmisli o onome što je Allah kazivao o njima. Isto tako ono što je Allah spomenuo o Huđu, 'alejhis-selam, da ih je pozivao da 'ibadet usmjere čisto, samo Allahu (ihlas), jer se oni nisu opirali u osnovi 'ibadeta. Isto tako i Ibrahim, on je pozivao svoj narod da ostvare ihlas tewhida, iako su oni Allahu potvrđivali božanstvo." "Osnova ove stvari je da kada u nekoj zemlji nadvlada (pojavi se) dova nekom drugom mimo Allaha i pratilje toga, i kada stanovnici te zemlje ustraju na tome i bore se na tome, i kod njih se ustali neprijateljstvo prema sljedbenicima tewhida i odbiju pokornost dinu... Pa kako da se nad njom ne presudi da je ona zemlja kufra, iako se ne pripisuju kafirima (u osnovi) i iako se odriču od njih, uz njihovo vrijeđanje vjere i smatranje da je onaj koji je ispovijeda griješan i uz sud nad njima da su hawaridži ili nevjernici? Pa kako je tek onda ako su sve ove stvari prisutne? Ovo je opšta, univerzalna mes'ela."

"Medžmu'atur-Resa'il wel-Mesa'il en-Nedždijje" , treći dio, prvi džuz', 742.-745.

Upitan je šejh Muhammed bin Ibrahim, rahimehullahu te'ala:

"Da li je obaveza učiniti hidžru iz zemalja muslimana u kojim se sudi qanunom (laičkim zakonom)?" Odgovor:

"Zemlja u kojoj se sudi laičkom zakonom nije zemlja (beled) islama. Obaveza ju je napustiti. Isto tako je kada se pojavi idolatrija, bez poricanja, niti se promijeni – hidžra obaveza. Dakle, sud kufra je izgrađen na proširenosti kufra i njegovoj prevlasti (javnosti). Ovakva je zemlja kufra. Ali ako u njoj time sude neki pojedinci ili postoje malobrojni kufrovi koji nisu javni – onda je ona zemlja islama." (Tj. ako se u njoj sudi šeri'atom i snagu imaju islam i muslimani)

Dalje kaže šejh, i ovo je puno važno, jer ovdje vidimo da 'ulema ne pravi razliku između širka suđenja laičkim zakonima i širka obožavanja idola, pa makar onaj koji sudi laičkim zakonima govorio da je to zabranjeno i neispravno: "Možda ćeš reći: "A ako bi onaj koji sudi laičkim zakonima rekao: 'Ja sam ubjeđen da je to neispravno!'" To ne bi imalo nikakvog uticaja. Naprotiv, to je udaljavanje šeri'ata. Kao kada bi neko rekao: 'Ja činim 'ibadet idolima, ali sam ubijeden da je to neispravno.' Pa, ako je u stanju da uradi hidžru iz zemalja u kojima se sprovode laički zakoni – to je obaveza."

"Zbirka djela i fetwi šejha Muhameda bin Ibrahima", 6/188, 189

Kaže šejh Hamed bin 'Atiq, rahimehullah, obraćajući se jednom od njegove braće, da bi mu dokazao da je područje el-Ahsa' darul-kufr i širk, u njegovom vremenu:

"Ko ima uvida u ono što su konstatovali vrhunski učenjaci, uvidio je da područje (zemlja), kada u njemu nadvlada (postane vidljiv) širk i kada se u njemu oglase muharremati (zabranjene stvari) i kada se u njemu ugase obilježja dina – postaje zemljom kufra (darul-kufr). Imeci njenih stanovnika (pravilo: zajednica darul-kufra su kafiri i to je "sud nad stanovništvom sa aspekta uopštenosti" , ali pojedinac koji ispoljava dini tewhid izlazi iz uopštenog suda) se uzimaju kao plijen i ohalaljuje im se krv.

A stanovnici ovoga područja su na to dodali ispoljavanje vrijeđanja Allaha i Njegove vjere i postavili zakone koje sprovode nad narodom, koji su suprotni Allahovoj Knjizi i sunnetu Njegovog Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem. A ti već znaš da je ovo samo dovoljno da se onaj koji ga uradi – izvede iz islama."

"Ed-Durerus-Senijje", 9/257

(Ovdje je šejh objasnio uzroke za koje se veže ime i propis "zajednice" (tj. "dara"), koji su uzeti iz djela stanovnika, a njihova djela su ti uzroci. Od tih uzroka jeste da nadvlada širk, u kojeg ulazi sprovođenje i suđenje laičkim zakonima, što je spomenuo, rekavši da je samo to dovoljno da se presudi nad zajednicom da je darul-kufr)

Kaže sejh, Ebu Batin, rahimehullah:

"Ako čovjek priznaje (na ar. ikrar) da su te stvari širka, koje se rade kod kaburova i na drugim mjestima, poput upućivanja dove mrtvima i odsutnima – širk i zabluda, te da je na istini onaj koji ih poriče, i da je onaj koji poziva u njih i uljepšava ih gori od počinioaca, onda se takvom presuđuje da je musliman, jer je to značenje kufra u taguta i kufra u sve što se obožava mimo Allaha. Pa kada prizna da su takve i druge stvari, od ostalih vrsta 'ibadeta, čisto Allahovo pravo, koje ne zaslužuje niko mimo Njega, ni bliski melek, niti poslani vjerovjesnik, a kamoli neko mimo njih – (uradio je ono) što je suština imana u Allaha i kufra u sve što se obožava mimo Allaha. Rekao je Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem: "Ko kaže 'La ilahe illAllah' i zanevjeruje u sve što se obožava mimo Allaha – zaštićen mu je život i imetak, a obračun (tj. o iskrenosti svog islama) će polagati kod Uzvišenog Allaha."

Svakom pojedincu je obaveza da nauči tewhid i ruknove islama sa dokazom, i "taqlid" (slijepo slijeđenje, op. autora) u tome nije dozvoljen. S time što se "neuki" (obični musliman, 'amijj, op. autora), koji ne poznaje dokaze, pod uslovom da je ubjeđen u jednođu Rabba, Uzvišenog, i poslanicu Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem.

I da su te stvari širka, koje se rade kod kaburova, zabluda i da su neispravne (batil, laž), čvrstim ubjeđenjem u kojem nema nimalo sumnje – smatra muslimanom, iako to ne zna poduprijeti dokazom. To zbog toga što većina muslimana, iako bi se podučili dokazu, najčešće ne shvata značenje. En-Newewi, u komentaru Muslima, kod govora o hadisu Damama ibn Tha'lebe, spominje: "Rekao je Ebu 'Amr ibnus-Salah: "U njemu je dokaz za mišljenje koje zastupaju prvaci učenih, a to je da su obični ljudi, muqallidi – vjernici i da je po pitanju njih dovoljno da su čvrsto ubjeđeni u istinu, bez imalo sumnje i kolebanja, suprotno mu'tezilama koji su to porekli."

"Ed-Durerus-Senijje", 10/408, 409

Kaže Ibn Tejmijje, rahimehullah, u komentaru ajeta o prisili u suri en-Nahl:

"Ko zanevjeruje u Allaha, nakon svog imana, osim ko bude prisiljen, a srce mu smireno imanu...(nema grijeha) Međutim, ko raširi prsa kufri (bude zadovoljan s njime) – njih čeka srdžba od Allaha i slijede ih ogromna kazna." ...temeljeći osnovu o tome da je svako ko uradi kufr mimo prisile zadovoljan s njime: "Ko god progovori mimo prisile – nije prozborio osim da mu je srce s time zadovoljno..."

"Medžmu'ul-Fetawa", 7/561

Šejh Hamed bin 'Atiq, rahimehullah, odgovarajući onima koji tvrde da čovjek, kada učini neki od vanjštinskih uzroka kufra, ne postaje kafirom sve dok ne bude zadovoljan svojim srcem, kaže:

"Allahova Knjiga i sunnet Njegovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, i idžma' ummeta su se složili u tome da svako ko kaže kufr ili ga uradi – postaje kafirom i da se zato ne uvjetuje raširenost prsa pred kufrom. Iz ovoga se izuzima samo prisiljeni. A što se tiče onoga koji je raširo prsa pred kufrom, tj. otvorio ih i proširio i bio zadovoljan s njime – takav je kafir, Allahov neprijatelj i neprijatelj Njegovog Poslanika, iako to nije izgovorio svojim jezikom i uradio udovima tijela. Ovo je ono što je poznato dokazima iz Knjige i sunneta, i iz idžma' ummeta."

"Ed-Difa' 'an Ehlis-Sunnet wel-Ittiba' " , str. 22-23, štamparija Darul-Qur'anil-Kerim

Kaže šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah:

"Ja ću vam spomenuti ajet iz Allahove Knjige, u pogledu čijeg tefsira se složila 'ulema, i oko toga da se on tiče muslimana, i da je svako ko to uradi – kafir, u bilo kojem vremenu. Rekao je Uzvišeni:

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ

صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

'Ko za nevjeruje u Allaha, nakon svog imana, osim ko je prisiljen, a srce mu smireno u imanu...' (en-Nahl, 106.ajet) do kraja ajeta, u kojem se kaže:

'To je zbog toga što su dali prednost životu na ovom svijetu nad ahiretom.' " "Pa ako je 'ulema spomenula da je on objavljen u vezi ashaba, kada su ih stanovnici Mekke stavljali na kušnju i spomenuli su da – kada neki ashab izgovori riječi širka svojim jezikom, uz mržnju prema njemu i neprijateljstvu prema njegovim sljedbenicima, ali iz straha prema njima – postaje kafirom nakon svog imana, kako je onda sa muwehhidom iz našeg vremena, ako to izgovori u Basri, ili el-Ahsa', ili Mekki, ili drugom mjestu zbog straha od njih, ali prije prisile. Ako takav postaje kafirom, kakav je onda onaj koji stane uz njih, stanuje sa njima i postane jednim od njih!? Kako je sa onim ko ih pomogne u njihovom širku i uljepšava im ga? Kako je sa onim koji naređuje ubijanje muwehhida i podstiče ih da se pridržavaju njihovog dina? "Vi, Allah vas pomogao, razmislite o ovom ajetu i razmislite o onome povodom koga je spušten. Razmislite o idžma'u 'uleme u njegovom tumačenju! I razmislite o onome što se dogodilo između nas i Allahovih neprijatelja, od kojih stalno tražimo da se vrate svojim knjigama, koje su im pri ruci (u rukama) u pogledu mes'ele tekfira i borbe, a oni nam se ne odazivaju, osim žaljenjem kod šejhova i sličnih njima. Molim Allaha da vas podrži u Njegovoj pravoj vjeri i da vas opskrbi ustrajnošću na njoj. Wes-Selamu 'alejkum we rahmetullahi we berekatuhu..."

"Ed-Durer..." , 10/9

Kaže šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah:

"A drugi ajet su riječi Uzvišenog:

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ

صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

'Ko za nevjeruje u Allaha, nakon svog imana, osim ko bude prisiljen, a srce mu smireno u imanu.' (en-Nahl, 106.ajet)

Pa Allah nije opravdao (nikoga) od njih osim onoga koji bude prisiljen, uz to da mu srce bude smireno u imanu. Što se tiče drugog mimo ovoga – takav je postao nevjernikom nakon svoga imana, svejedno da li on to uradio iz straha, ili ulagivanja, ili ljubavi prema svojoj domovini, ili svojoj porodici, ili svom plemenu, ili svom imetku. Ili je to uradio iz šale ili drugih razloga, osim prisiljenog. Ajet upućuje na to sa dva aspekta.

Prvi je Njegova riječ: **'Osim ko je prisiljen'**, pa nije izuzeo (drugog) osim prisiljenog. A poznato je da čovjek ne biva prisiljen, osim na djelo i govor. Što se tiče 'aqide srca – na nju niko ne može biti prisiljen.

Drugi je u Njegovim riječima, Uzvišen neka je: **'To je zbog toga što su dali prednost životu na ovome svijetu nad ahiretom.'**

Jasno je izrekao da ovaj kufr i kazna nije bio zbog uvjerenja, ili neznanja, ili mržnje prema vjeri, ili ljubavi prema kufuru. Već mu je povod da on u tome ime neki udio od dunjalučkih stvari, pa mu je dao prednost nad dinom. A Allah, Slavljeni i Uzvišeni, najbolje zna. Sva hvala pripada samo Allahu, Gospodaru svjetova, i neka je Allahov salawat nad Muhammedom, njegovom porodicom i svim njegovim prijateljima. Amin."

"Kešfuš-Šubuhat" sa komentarom šejha Muhammeda bin Ibrahima, 131. i 132. str.

Šejh Hamed bin 'Atiq, rahimehullah, kaže:

"Rekao je šejhul-islam Ibn Tejmijje, rahimehullahu te'ala:

Prostudirao sam mezheb i našao sam da se pitanje prisile razlikuje shodno razlici onoga na šta se prisiljava. Nije mjerodavna prisila u pogledu riječi kufra poput mjerodavne prisile u poklonu i slično njemu. Ahmed je jasno ukazao na više mjesta da prisila na kufr ne biva (drugim), osim mučenjem, putem udaranja ili zatvora (Dodatak: u kojem se muče ljudi) A govor (riječi) ne bivaju prisilom. Ukazao je da žena, ako bi poklonila mehr svom mužu, da bi ostala kod njega, ima pravo da ga traži nazad, gradeći to na osnovi činjenice da ona ne poklanja njemu, osim kada se boji da će je razvesti ili da će se loše ophoditi prema njoj. Tako je strah od razvoda ili lošeg suživota prisila. A na drugom mjestu kaže da ju je prisilio. Slično ovome nije prisila u pitanju kufra. A zarobljeniku – ako bi se bojao da će se nevjernici ispriječiti između njega i njegove žene – nije dozvoljeno da izgovori riječi kufra."

"Medžmu'atut-Tewhid" , 310. str.

Kaže šejh Sulejman bin 'Abdullah, rahimehullah:

"Ako bi neko rekao: 'Zašto prisila na izlazak nije bila opravdanje onima koji su ubijeni na danu Bedra?' Reklo bi im se: Zato što na početku nisu bili opravdani, jer su boravili među kafirima, tako da nakon toga nemaju opravdanja u prisili, jer su oni uzrok tome, obzirom da su ostali boraviti sa njima i da su ostavili hidžru."

"Ed-Durer...", 8/126, 127

Evo šta kažu učenjaci ehliš-Sunneta wel Džemaata:

"Od Ebu Bekra 'Isma'ila ibn Ishaqa ibn 'Azreh el-Enwiqa, kojeg je pohvalio Ibn Ebi Jezid u svojoj "šebibi" u svojoj knjizi. "Upitan je – tj. Ibn 'Azreh – o hatibima Benu 'Ubejda i bi mu rečeno: "Oni su sunnije" (Tj. pripisuju se sunnijama, a ne 'ubejdijama) pa je rekao:

"Zar ne govore: "Allahu naš, donesi salawat na Tvog roba, Vladara, i nasljednike zemlje?" Rekoše: "Da".

Reče: "Šta vi mislite, kada bi neki hatib održao hutbu, pohvalio Allaha i Njegovog Poslanika i uljepšao pohvalu, a zatim kaže da je Ebu Džehl (Ovde vidimo kako 'ulema sunneta ne pravi razliku između Ebu Džehla i taguta i mušrika koji se pripisuju islamu) u džennetu: Da li bi bio kafirom? Rekoše: "Da". On odgovori: "El-Hakim je gori od Ebu Džehla!" (Tj. oni hatibi koji ga nazivaju muslimanom, doveći za njega u tom smislu, su kafiri, jer nazivaju kafira muslimanom) "Kadija 'Ijjad kaže: "Upitan je ed-Dawudi o mes'eli, pa je rekao: "Njihov hatib koji drži hutbu za njih i dovi za njih na danu džume je kafir, ubija se i ne traži se od njega da se pokaje. Žena mu je zabranjena, ne nasljeđuje niti se nasljeđuje i njegov imetak je fej' muslimanima. Oslobođaju se majke njegove djece. Njegovi robovi (mudebber) pripadaju muslimanima, njihove trećine se oslobađaju njegovom smrću jer mu ne ostaje ništa od imetka, a njegovi robovi (mukatibun) će otplatiti muslimanima i nakon otplate biće oslobođeni, a porobljeni ako ne budu bili u stanju. Svi njegovi propisi su propisi kafira. Ako se pokaje prije nego što se ukloni, iskazujući kajanje, a nije bio prihvatio da'wu naroda – prihvaćće mu se tevba. A ako je nakon otpuštanja ili zbog nečega što ga je spriječilo – neće se prihvatiti.

Ko klanja iza njega iz straha (džumu) – ponoviće podne četiri rek'ata, a zatim ne smije boraviti tu nakon što ima mogućnost da izađe. Nema opravdanja u mnoštvu djece niti u nečem drugom." "Zatim kaže 'Ijjad: "Ebu Muhammed el-Kubrani iz Qajrawana je upitan o onome koga Benu 'Ubejd prisile da uđe u njihovu da'wu ili će biti ubijen, na šta je rekao:

"Izabraće ubistvo i niko u tome nema opravdanja osim ko je to uradio na početku njihovog ulaska u zemlju, prije nego što se je znala njihova stvar. A nakon toga, obaveza je bjekstvo i niko nakon svog ostanaka nema opravdanje u strahu, jer ostanak u mjestu u kojem se od njegovih stanovnika traži gašenje propisa nije dozvoljeno. A učenjaci i pobožnjaci koji su ostali, uz ispoljavanje odricanja, uradili su to samo da se neprijatelji muslimana ne bi osamili sa njima, pa da ih prevare u vjeri." "

"Kaže 'Ijjad: "Na ovome su bili Džebeleh ibn Hamud i njemu slični; Rebi' el-Qattan, Ebul-Fadl el-Himsi, Merwan ibn Nasrun, es-Siba'i i el-Džebjenani; to su govorili i takve fetwe su davali. Rekao je Jusuf ibn 'Abdullah er-Re'ini u svojoj knjizi: "Složili su se učenjaci Qajrawana, Ebu Muhammed ibn Ebi Zejd, Ebul Hasan el-Qabasi, Ebul-Qasim ibn Šelbun, Ebu 'Ali ibn Haldun, Ebu Muhammed et-Tubejqi i Ebu Bekr ibn 'Azreh da je stanje Beni 'Ubejda – stanje murtedda i zindika. Stanje murtedda zbog suprotstavljanja šeri'atu koje su ispoljili, pa neće biti naslijeđivani po idžma'u. A stanje zindika zbog ta'tila kojeg su krili, pa se ubijaju zbog zindikluka. "Govorili su: "Niko se ne opravdava prisilom u pogledu ulaska u njihov mezheb, što nije slučaj sa drugim vrstama kufra, jer je ostao među njima nakon što je saznao za njihov kufr. Tada mu to nije dozvoljeno, osim da izabere smrt mimo ulaska u kufr. U skladu sa ovim mišljenjem su prijatelji Sahnuna davali fetwe muslimanima. Ebul-Qasim ed-Dehani je rekao: "Oni se razlikuju od kafira, jer je njihov kufr pomiješan sa sihrom, pa ko se sa njima udruži – pomiješao se sa sihrom i kufrom. A kada su stanovnici Tarablisa dovedeni pred Beni 'Ubejde, imali su nijjet da uđu u njihov din pod prisilom, a zatim su bili vraćeni sa puta sačuvani (Tj. nisu ih prisiljavali na kufr) Pa je rekao Ibn Ebi Zejd: "Oni su nevjernici zbog tog njihovog uvjerenja (Tj. zbog toga što su sebi dozvolili ulazak u kufr u prisili, u kojoj se ne opravdavaju)

"El-Medarik", 2/719

Šejh Sulejman bin Sehman, rahimehullah, kaže:

"Ali, kada je islam postao usamljen (garib) kao što je i počeo, oni koji ga ne znaju počeli su da vjeruju da je ono što je uzrok milosti – uzrokom kazne, da je ono što je uzrok harmonije i džema'ata – uzrokom frakcionarenja i razilaženja, i da je ono što spriječava prolijevanje krvi – uzrokom njenog prolijevanja. Poput onih o kojima je Allah rekao:

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ ^ط وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ ^ث أَلَا إِنَّمَا

طَّيَّرْتَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَئِنْ أَكْثَرْتَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

'A ako ih pogodi neko zlo oni traže njegov uzrok u Musa'u i onim sa njim.

Uzrok njihovog zla je u njima samim, ali većina njih ne zna.'

(el-E'raf, 131.ajet)

Isto tako, i oni koji su govorili sljedbenicima poslanika:

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ ^ط لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا طَيَّرْنَاكُمْ

مَعَكُمْ ^ع إِنْ ذُكِّرْتُمْ ^ع بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾

'Mi slutimo uzroke zla u vam. Ako ne prestanete mi ćemo vas kamenovati i sigurno će vas od nas dodirnuti bolna kazna. Rekoše: 'Uzrok vašeg zla je sa vama. Zar samo zbog toga što ste opomenuti. Naprotiv, vi ste narod koji pretjeruje.' (Ja-Sin, 18. i 19.ajet)

Pa, onaj ko bude vjerovao da suđenje šeri'atom vodi u borbu i razilaženje i da se neće ostvariti zajedništvo i harmonija, osim oko sudija taguta – je kafir, neprijatelj Allaha i svih poslanika. Jer, ovo je ono na čemu su u suštini bili nevjernici Qurejša, oni koji su vjerovali da je istina samo u onome na čemu su njihovi preci, mimo onoga s čime je Allah poslao Svog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem."

"Fetwe 'uleme Nedžda", 1/342

Rekao je šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah, govoreći o menhedžu Ibn Tejmijje u tekfiru pojedinca:

"Pogledaj njegov govor o pravljenu razlike između manje poznatih stvari (pitanja) i između onoga o čemu mi pričamo i tekfira pojedinca u tome. I razmisli kako je tekfirio njihove glavešine, toga i toga, poimenično, i da je njihov riddet jasan. I razmisli kako je jasno izrekao spomen idžma'a u vezi riddeta el-Fahra er-Razija od islama, iako je on kod vaše 'uleme od četvorice imama. Slaže li se ovo sa onim što si shvatio iz njegovog govora, da pojedinac ne postaje kafirom?"

"Ed-Durer...", 10/63-73

Uvaženi šejh 'AbdurRahman ibn Hassan, rahimehullah, kaže:

"Spomenuo je šejhul-islam, rahimehullah, da je el-Fahr er-Razi napisao "Skrivena tajna u 'ibadetu zvijezda", pa je postao murteddom, osim ako se nakon toga pokajao. On je protekfirio Razija poimenično nakon što je uljepšao širk...

Pogledaj ovog imama kojem oni kojima je Allah srca skrenuo pripisuju netekfiranje pojedinca; kako je spomenuo da su nevjernici postali el-Fahr er-Razi, Ebu Ma'šer i drugi od poznatih pisaca i da su se otkinuli od islama.

Razmisli o njegovim riječima: "...dok se to nije proširilo među velikim brojem onih koji se pripisuju islamu...", da bi saznao šta se od širka dogodilo zadnjem djelu ovoga ummeta. On je spomenuo er-Razija u odgovoru apologetima, spomenuo je njegovo djelo "Skrivena tajna..." i rekao: "Ovo je jasno otpadništvo po saglasnosti muslimana."

"Ed-Durer...", 11/452, 453

Kaže Sulejman bin Sehman, rahimehullah:

"Prethodio je govor šejha o er-Raziju i njegovom djelu o dinu muširka i da je to jasno otpadništvo, a on je pojedinac. A u govoru šejha 'AbdulLatifa, rahimehullah, je prethodio spomen idžma'a 'uleme u pogledu tekfira Bišra el-Merisija, i on je pojedinac.

Isto tako el-Džehma ibn Safwana, el-Dža'da ibn Dirhema, isto tako et-Tusija, pomagača širka i et-Telmesanija, Ibn Sebe'ina, el-Farabija, prvaka nevjernika i zagovornika panteizma, Ebu Ma'šer el-Belhija i drugih. A u "Ifadetul-mustefid" od šejha Muhammeda, rahimehullah, u pogledu tekfira pojedinca ima ono što je dovoljno onom ko traži istini i uputu."

"Kešfuš-Šubhetejn", 96. str.

Muhammed bin Sahnun el-Maliki, rahimehullah, kaže:

"Složili su se učenjaci da je psovač Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem, onaj koji ga omalovažava – kafir i da je onaj koji sumnja u njegov kufr i kaznu – kafir." Ibn Tejmije, rahimehullah, govoreći o vrstama pokornosti tagutima, svećenicima i monasima kaže: "Oni koji su uzeli učenjake svoje i pobožnjake svoje za "erbabe", pokorivši im se u ohalaljivanju onoga što je Allah zabranio i zabranjivanju onoga što je Allah dozvolio, djele se na dvije vrste:

Prva: da znaju da su oni promijenili Allahov din, pa ih slijede u promjeni, i vjeruju u dozvoljenost onoga što je Allah zabranio i zabranjenost onoga što je Allah dozvolio, slijedivši svoje glavešine, znajući da su se oni suprotstavili dinu poslanika. Ovo je kufr, a Allah i Njegov Poslanik su ga učinili širkom, iako im se nisu klanjali i sedždu im činili. Otuda je svako ko slijedi drugoga u suprotnosti vjeri, znajući da je to suprotno vjeri, i vjeruje u ono što je taj rekao, mimo onoga što je rekao Allah i Njegov Poslanik – mušrik poput njih."

Druga: Da njihovo uvjerenje i njihov iman o zabranjivanju halala i dozvoljavanju harama bude ispravan, ali im se pokoravaju u griješenju Allahu, kao što musliman čini ono što čini od grijeha (koji ne izvode iz vjere, op. autora), vjerujući da su to grijesi. Takvi imaju propis njima sličnih od griješnika, kao što se od Vjerovjesnika, sallallahu 'alejhi we sellem, vjerodostojno prenosi da je rekao: "Pokornost biva samo u dobrom" i da je rekao: "Obaveza je muslimanu da sluša i da se pokorava u onome što voli i u onome što mu je mrsko, sve dok mu se naredi griješenje". Rekao je: "Nema pokornosti stvorenju u nepokornosti Allahu" i "Ko god vam naredi da se zgriješite prema Allahu – nemojte mu se pokoriti"..."

"Pored toga, taj zabranjivač halala i ohalaljivač harama, ako je mudžtehid, čija je namjera slijeđenje Allahovog Poslanika, ali mu je bila skrivena istina u konkretnom slučaju i bojao se je Allaha koliko je mogao – takvog Allah neće kazniti zbog njegove greške. Naprotiv, nagradiće ga za njegov idžtihad kojim se pokorio svome Gospodaru. Ali, onaj koji zna da je to greška, s kojom nije došao Poslanik, a zatim ga slijedi u toj grešci i odstupi od riječi Poslanika – ima udio u ovom širku, kojeg je Allah pokudio, naročito ako u tome bude slijedio svoju strast i pomogao ga govorom i rukom, znajući da se taj suprotstavlja Poslaniku. Ovo je širk, čiji počinioac zaslužuje kaznu zbog njega. Stoga su se učenjaci složili da onome koji spozna haqq nije dozvoljeno nikoga slijepo slijediti (taqlid) u suprotnosti njemu (tj. istini), a razišli su se samo u pogledu dozvoljenosti slijepog slijeđenja sposobnom da razmatra dokaze (u cilju dolaženja do istine). "

"Medžmu'ul-Fetawa", 7/70

Rekao je šejh Muhammed 'ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

أَتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرَهْبَنَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا

إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٦٦﴾

'Uzeli su svoje svećenike i monahe za gospodare (božanstva, erbabe) mimo Allaha, i Mesiha sina Merjeminog, a nije im bilo naređeno osim da obožavaju samo jednog Boga. Nema dostojnog obožavanja osim Njega. Slavljen neka je on, šta (Mu) pridružuju.' (et-Tewbe, 31.ajet)

Tefsir ovoga ajeta, u kojem nema ništa problematično jeste, da je on (tj. širk o kojem govorimo, a na kojeg ukazuje ajet, op. autora) pokornost učenjacima i pobožnjacima u griješenju Allahu (Ovo je pokornost u kufri i velikom širku, ne u malom kufri i malom širku, i stvarima koje su još manje od toga, poput novotarija, velikih i malih grijeha, itd.).

A ne upućivanjem molitve njima, kao što ga je protumačio Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem 'Adiju ibn Hatimu, kada ga je upitao, rekavši: "Ne obožavamo ih!" Pa mu je spomenuo da je njihov 'ibadet njima – pokornost njima u griješenju." Dalje kaže: "Riječi Uzvišenog Allaha:

'Uzeli su svećenike svoje i monahe svoje za erbabe (gospodare) mimo Allaha...' je protumačio Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, u hadithu 'Adija ibn Hatima ovim na čemu ste vi danas (Šejh se obraća nekim, navodno, pravnicima, koji slijede neke učenjake u širku i kufriu) u temeljima i ograncima. Ne znam da su vas nadmašili za zrno gorušice.....Isto tako su ga protumačili i mufessiri, i nije mi poznato da među njima (u tom pogledu) ima razilaženja. U najljepše spada ono što je rekao Ebul-'Alijeh:

"Oni ih nisu obožavali. A da su im to naredili – oni im se ne bi pokorili, već su našli Allahovu Knjigu, pa su rekli: "Nećemo ni u čemu preticati našu 'ulemu. Što nam naredi – pridržavaćemo ga se, a ono što nam zabrane – ćemo prestati..."

"Ed-Durer..." , 1/40

Rekao je šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

"Nema razilaženja između mene i vas u tome da je obavezno slijediti učene kada se slože (u mišljenju). Ali, problematika je u tome da li, kada se oni raziđu, ja moram prihvatiti istinu od onoga koji dođe sa njom i da vratim mes'elu Allahu i Poslaniku, povodeći se za (metodom) učenih, ili ću uzeti mišljenje nekih od njih bez dokaza, smatrajuću da je istina u njegovom mišljenju? Vi ste na ovom drugom, što je Allah pokudio i nazvao ga širkom, a to je uzimanje uleme za "erbabe" (gospodare), a ja sam na prvom; njemu pozivam, na toj osnovi diskutujem. Pa ako bi istina bila kod vas – mi bismo se njoj vratili i prihvatili je od vas."

"Ed-Durer..." , 1/45

Rekao je šejh Muhammed 'ibn AbdulWehhab, rahimehullah:

"Od vrsta ovoga širka je ohalaljivanje (dozvoljavanje) onoga što je Allah zabranio (oharamio) i zabranjivanje (oharamljivanje) onoga što je Allah ohalalio (dozvolio) i uvjerenje u to. Allah, Uzvišeni je rekao:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا

إِلَهًا وَاحِدًا ۖ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

'Oni su, pored Allaha, uzeli svećenike svoje i monahe svoje za erbabe (gospodare), i Mesiha, sina Merjemina. A nije im naredeno osim da obožovaju jednog Boga. Nema dostojnog obožavanja osim Njega. Slavljen neka je On, šta Mu pridružuju.' (et-Tewbw, 31.ajet)

Rekao je 'Adi ibn Hatim: 'O Allahov Poslaniče, nisu ih obožavali ('ibadet im činili)!?' Pa mu reče Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem: 'Zar im nisu ohalaljivali haram, pa su im se pokoravali i zabranjivali im halal, pa su im se pokoravali?' 'Jesu', odgovori on. Reče: 'To je njihov 'ibadet (njima).' Njihovi svećenici i monasi su njihovi učenjaci i pobožnjaci; oni su ih uzeli za gospodare (erbabe), ne vjerujući u njihov rububijet, već su govorili:

"Naš i njihov Rabb je Allah", ali su im se pokorili u ohalaljivanju onoga što je Allah zabranio i zabranjivanju onoga što je Allah ohalalio, a Allah je to (pokoravanje) učinio 'ibadetom. Pa ko god se pokori nekom čovjeku, učenom, pobožnjaku ili nekom drugom u ohalaljivanju onoga što je Allah zabranio i zabranjivanju onoga što je Allaha ohalalio i u to vjeruje svojim srcem (Šejh ne želi da kufr u ovom širku uvjetuje nevjerničkom 'aqidom ili nevjerničkim djelima srca, već spominje ovaj dodatak govoreći o stanju koje je najčešće prisutno, a sa kojim se suočava, a jasno je iz Kur'ana i Sunneta da se iz vjere izlazi ne tri nacina: srcem, jezikom i djelom) – uzeo ga je za rabba, poput onih koji su uzeli svećenike svoje i monahe svoje za erbabe mimo Allaha. U isto spada (sljedeći primjer) kada su neki mušrici rekli:

'O, Muhammede, ko je ubio strv (crkotinu)?' On odgovori: 'Allah!'. Rekoše: 'A kako ti tvoje ubijanje i ono tvojih prijatelja činiš halalom, a Allahovo ubijanje haramom?' Pa je Allah, Uzvišeni, objavio: 'I nemojte jesti ono pri čemu nije spomenuto Allahovo ime. To je uistinu grijehenje, a šejtani objavljuju svojim štićenicima da se s vama raspravljaju. Pa ako im se pokorite – onda ste sigurno mušrici.'

"Ed-Durer..." , 2/8

Šejh Muhammed 'ibn AbdulWehhab, rahimehullah, kaže:

"Znaj, Allah ti se smilovao, da se značenje 'LA ILAHE ILLALLAH' sastoji od negacije i potvrde. 'LA ILAHE' je negacija, a 'ILLALLAH' potvrda. Negira četiri stvari i potvrđuje četiri stvari. U negirano ulaze božanstva, taguti, endadi i erbabi (gospodari)... A erbabi su oni koji ti daju fetwu suprotnu istini, pa im se pokoriš (Na način koji ruši osnovu vjere) u skladu sa riječima Uzvišenog:

اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا

إِلَهًا وَاحِدًا ط لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٦٦﴾

"Oni su, pored Allaha, uzeli svećenike svoje i monahe svoje za erbabe (gospodare), i Mesiha, sina Merjemina, a nije im bilo naredeno osim da obožavaju samo jednoga Boga. Nema dostojnoga obožavanja osim Njega. Slavljen neka je On, šta mu pridružuju!" "

"Ed-Durer...", 2/122

Kaže Ibn Tejmije, rahimehullah, u "**Medžmu'ul-Fetawa**", **35/373**:

"Onog momenta kada učenjak ostavi ono što zna od Allahove Knjige i sunneta Njegovog Poslanika, i slijedi (Slijedenjem se ovdje misli slijedenje koje je veliki kufr i veliki širk. A to biva kada taj propis uzme za stalni, makar i vjerovao da je to haram, mrzio to što radi i osjećao da zaslužuje kaznu.

Jer je vanjštinsko djelo samo po sebi kufr, pa se ne uslovljava srčani kufr ili kufr u riječima) sud sudije (vladara) suprotan sudu Allaha i Njegovog Poslanika – biva murteddom kafirom, zaslužuje kaznu na dunjaluku i na ahiretu.

Rekao je Uzvišeni:

الْمَصِّ ۝ كَتَبْنَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ ۖ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ۝

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۝

'Elif-Lam-Mim-Sad. Ovo je Knjiga koju Smo ti spustili, pa nek' ne bude u tvojim prsima tegobe zbog nje, da bi njome opominjao i kao pouku vjernicima. Slijedite ono što vam je objavljeno od vašeg Gospodara i ne slijedite mimo Njega božanstva. Malo vi pouku primete.' (el-E'raf, 1.-3.ajet)

A ako bi bio tučen i zatvaran i bude mu se činio ezijet na razne načine kako bi ostavio ono što zna od zakona Allaha i Njegovog Poslanika, kojeg je obaveza slijediti, i bude slijedio sud nekog drugog – zaslužuje Allahovu kaznu. Naprotiv, njemu je obaveza da se strpi, pa makar i doživljao neprijatnosti u ime Allaha. Ovo je Allahov sunnet sa vjerovjesnicima i njihovim sljedbenicima. Rekao je Allah, Uzvišeni:

الْم ۝ أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ۝ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ

قَبْلِهِمْ ۗ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ۝

'Elif-Lam-Mim. Zar ljudi misle da će biti ostavljen ako kažu: 'Povjerovali smo', a da ne budu provjereni (iskušeni)? Mi smo kušali one prije njih i Allah će sigurno ukazati na one koji su iskreni i sigurno će ukazati na lažljivce.' (el-'Ankebut, 1.-3.ajet)

Rekao je šejh 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman, rahimehullah:

"Vidjeli ste šta se dogodilo u pogledu ovoga velikog temelja od nemara, nepažnje i okretanja od njegovih suština i obaveza, sve dok širk nije nadvladao (javno se pojavio) i dok se ne nisu pojavila njegova sredstva i putevi koji vode do njega, od strane onih koji se pripisuju islamu i tvrde da su njegovi sljedbenici. To ima više uzroka: Od njih je neznanje o suštini onoga što je Allah naredio i čime je zadovoljan Svojim robovima, od temelja tewhida i islama, i nepoznavanje onoga što ga negira i ništi ili stoji nasuprot njegove potpunosti, od prijateljevanja sa Allahovim neprijateljima, neka je Uzvišen, uz različitost njegovih ogranaka i stepeni. U to spadaju i mukeffirati i uništavajući grijesi, a ima i onih koji su ispod toga. A najveći grijeh, najzabludjeliji i onaj koji najviše negira osnovu islama, je pomaganje Allahovih neprijatelja, žurba u onome što jača njihov din i ono na čemu su oni od ta'tila, širka i ogromnih uništavajućih grijeha. Isto tako, zadovoljstvo njima (raširenost prsa), pokornost njima, njihovo hvaljenje i pohvala onih koji uđu pod njihovo naređenje (stvar, naredbu) i pridruže se njima. Također, ostavljanje džihada protiv njih, davanje bezbjednosti (el-Musaleme) njima i uspostavljanje bratstva i pokornosti u pogledu njih. I ono što je manje od ovoga od povećanja njihovog broja, stanovanja sa njima i boravak u istim zajednicama. U prvu grupu spada prisustvo vječima (sjelima) na kojima se odbijaju Allahovi zakoni i zakoni Njegovog Poslanika, u kojima se sudi sa zakonom Franaka, kršćana i mu'attila, na kojim se svjedoči (gleda) ismijavanje islamskom zakonu i njegovim sljedbenicima. A onaj u čijem srcu ima minimum ljubomore radi Allaha i veličanja Njega, odbija i gadi mu se od ovih ružnih stvari i mješanja sa onim koji to rade i stanovanja sa njima. Zato, neka se rob koji vjeruje u Allaha i Sudnji Dan boji Allaha i nek' se potruži u onome što mu čuva iman i njegov tewhid prije nego što se noga oklizne, kada neće koristiti više kajanje i žalost!"

"Ed-Durerus-Senije" – "Kitab Muhteseratir-Rudud" , 80. str., stara štampa 1399. g. h.

Upitan je šejh 'Abdullah bin 'AbdulLatif, rahimehullah:

"...o onome koji ne tekfiri državu (Tj. tursku državu) i koji ih huška (navodi) protiv muslimana, odabira njihov wilajet (Daje im islamski legitimitet, kao što se radi danas u svijetu) (vlast) i da mu je džihad uz njih obaveza. I o drugome, koji ne misli tako, već da su država i oni koji je huškaju nasilnici (skupina koja čini nasilje prema legitimnoj islamskoj vlasti, ali imaju osnovu islama) i od njih nije dozvoljeno osim ono što je dozvoljeno od nasilnika, i da je plijen koji se uzme od beduina haram?" (Tj. da ti beduini nisu kafiri, već muslimani nasilnici) Pa je odgovorio: "Ko ne zna za kufr države i ne pravi razliku između njih i nasilnika među muslimanima – nije spoznao značenje 'La ilahe illAllah.' A ako, uz to, bude vjerovao da je država muslimanska – pa to je žešće i veće. I to je sumnja u kufr onoga koji je zanevjerovao u Allaha i koji Mu je širk učinio. A ko ih nahuška (navuče) i pomogne protiv muslimana bilo kojim vidom pomoći – onda je to jasan riddet."

"Fetwe 'uleme Nedžda", 3/64

Kaže šejh 'AbdulLatif bin 'AbdurRahman, rahimehullah, u kontekstu govora o tome kad je tekfir ispravan, a kada nije:

"A ako se onaj koji tekfiri nekog iz ovog ummeta oslanja u svom tekfiru na jasan tekst i dokaz iz Allahove Knjige i sunneta Njegovog Vjerovjesnika i vidio je jasan kufr, kao što je širk Allahu, 'ibadet nekom drugog mimo Njemu, izrugivanje Njega Uzvišenog ili Njegovih ajeta, poslanika, poricanje poslanika, mržnju onoga što je Allah objavio od upute i istinske vjere ili negaciju svojstava Uzvišenog Allaha i atributa Njegovog veličanstva i sl. – ispravno je postupio i biće nagrađen, pokoran je Allahu i Njegovom Poslaniku... ...Tekfir zbog ostavljanja ovih temelja (Obožavanja samo Allaha, Jedinog, i kufra u taguta i imana u Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, vjerovanja u Sudnji Dan i ostalih stvari bez kojih nema osnove vjere) i zbog nevjerovanja u njih spada u najveće stubove vjere. To zna svako ko se napojio spoznajom dini-islama..."

"Ed-Durerus-Senijje", 2/121

Objašnjavajući neke stvari, od kojih svaka za sobom povlači džihad protiv njihovih počinioca, jedan od 'uleme Nedžda kaže:

"Druga stvar: od onog što za sobom povlači obaveznost džihada protiv onoga koji je tim opisan je netekfiranje mušrika ili sumnja u njihov kufr, jer to spada u stvari koje nište islam. Otuda, ko bude time opisan – postaje kafir i halal mu je krv i njegov imetak i wadžib je borba protiv njega, sve dok ne počne tekfiriti mušrike. Dokaz za to su njegove riječi, sallallahu 'alejhi we sellem:

"Ko kaže: 'La ilahe illAllah' i učini kufr u sve što se obožava mimo Allaha – zaštićen mu je imetak i krv..."

Ovdje je zaštićenost imetka i krvi vezao za dvije stvari:

Prva: izgovaranje 'La ilahe illAllah'.

Druga: kufr u sve čemu se čini 'ibadet mimo Allaha.

Dakle, neće biti zaštićena krv roba i njegov imetak, dok ne dođe sa dvije stvari:

Prva: Izgovaranje 'La ilahe illAllah', čime se želi njeno značenje, ne puko izgovaranje, a njeno značenje je tewhidullah sa svim vrstama 'ibadeta.

Druga stvar: Kufr u sve čemu se čini 'ibadet mimo Allaha, čime se želi tekfir mušrika, odricanje od njih i od svega čemu čine 'ibadet uz Allaha.

Otuda, ko god ne tekfiri mušrike od turske države i obožavaoce kaburova, poput stanovnika Mekke i drugih, od onih koji obožavaju dobre ljude i odstupaju od Allahovog tewhida u širk, i koji su zamijenili sunnet Njegovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, sa novotarijama – takav je kafir poput njih, iako mrzi njihov din i mrzi njih, a voli islam i muslimane. Jer, onaj koji ne tekfiri mušrike – ne vjeruje u Qur'an, jer Qur'an tekfiri mušrike i naređuje njihov tekfir, neprijateljstvo prema njima i borbu protiv njih.

Rekao je šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahimehullah,

u '**Nawaqidul-Islam**':

Treće: Ko ne tekfiri mušrike ili sumnja u njihov kufr, ili smatra ispravnim njihov put – nevjernik je.

Rekao je šejhul-islam Ibn Tejmije, rahimehullah:

"Ko čini dovu 'Aliji ibn Ebi Talibu – postao je kafirom, i ko sumnja u njegov kufr – kafir je."

Treća stvar: Od onoga što obavezuje na džihad protiv onoga ko s tim bude opisan je pomaganje mušrika (Misli se na mušrike koji se pripisuju islamu) i potpora njih protiv muslimana rukom, jezikom, ili srcem ili imetkom. Ovo je kufr koji izvodi iz islama. Pa, ko god pomogne mušricima protiv muslimana i podrži mušrike svojim imetkom, kojim će se pomoći u ratu protiv muslimana, dobrovoljno – postaje kafirom.

Rekao je šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab u "**Newaqidul-Islam**":

"Osma: Potpora mušrika i njihovo pomaganje protiv muslimana. Dokaz za to su riječi Uzvišenog:

✽ يَتَّيِبُوا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصْرَىٰ أَوْلِيَاءَ ۚ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ

مِّنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

'O vi, koji ste povjerovali! Nemojte uzimati Židove i kršćane za prijatelje. Oni su prijatelji jedni drugih. A, onaj koji ih od vas uzme za prijatelje, on je od njih...' (el-Ma'ide, 51.ajet)" "

"Fetwe 'uleme Nedžda", 4/145, 146

Šejh Hamed bin 'Atiq, rahimehullah, ubraja u kategoriju zabludjelih one koji poriču tekfir (Tj. kažnjavanja) stanovnika el-Ahsa' (Tj. njihov tekfir sa aspekta uopštenosti, a ne pojedinca koji je ispoljio islam) pa kaže:

"Nakon toga: Saznao sam nešto što me je rastužilo i nadam se da je laž. A to je da ti poričeš onima koji kupuju nešto od imetka stanovnika el-Ahsa', koji su od njih uzeti na silu.

(Šejh smatra taj imetak ratnim plijenom, a ovdje govori o pojedincima čiji je imetak uzet na silu i ovom čovjeku poriče njegovo mišljenje, koje je izgradio na nazivanju tog područja darul-islamom i nazivanju stanovnika (sa aspekta uopštenosti) muslimanima) Pa, ako je to istina – ja ne znam šta se s tobom dogodilo. Ono što je kod nas ustaljeno je da tako nešto ne poriče, osim onaj koji vjeruje u 'aqidu sljedbenika zablude (Tj. kažu da je djelo – kufr i širk, a on nije kafir) koji govore da onaj koji kaže 'LA ILAHE ILLALLAH' ne postaje kafirom i da ono na čemu je većina ljudi od činjenja širka i njegovih pratilja, zadovoljstva s time i neporicanja toga – ne izvodi iz islama. S time su se suprotstavili šejhu Muhammedu bin 'AbdulWehhabu, rahimehullah, u osnovi ove da'we..."

Zatim kaže: "...To je to. A mi kažemo: Moguće je da u njoj (el-Ahsa') postoje oni kojima se ne presuđuje kufrom u suštini (Tj. ahiretskom sudu, gdje može biti musliman. I ovo je jedan od klasičnih slučajeva u kojem se za nekog kaže da je kafir u dunjalučkim propisima, čak i u pogledu borbe i slično, što ne znači da je on kafir kod Allaha, na ahiretu. Pa je ovdje negirano ime kufra u pogledu ahiretskog suda, a potvrđeno ime kufra u pogledu dunjalučkog suda, u potpunom smislu. Kažem: Stanje na koje se spušta govor šejha jesu pojedinci, koji zbog potlačenosti ne mogu ispoljiti din na osnovu kojeg bi se mogli razlikovati od dina mušrika, a za kojeg bi se vezalo ime islama i njegov propis, i to onda kada postoji darul-islam, jer je šejh bio u darul-islamu. A ako bi ispoljio "taj din" s kojim se razlikuje od dina mušrika – onda je musliman pravnim (vanjštinskim) islamom, a Allah će presuditi prema onome što zna o njegovom srcu) od potlačenih i sličnih njima. A što se tiče vanjštinskog suda (Tj. u dunjaluckim propisima) stvar je, hvala Allahu – jasna (Tj. oni su kafiri u dunjalučkim propisima, u potpunosti) Dovoljno ti je ono što je radio Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem, sa stanovnicima Mekke, iako su među njima i potlačeni (Tj. sve dok ne ispolje din koji je dokaz da nisu na dinu "dara" – u vanjštini imaju ime i propis "dara", a u ahiretskom (suštinskom) sudu je moguće da su muslimani) Isto tako, postupak njegovih ashaba sa mnogim od otpadnika od islama, od ohalaljivanja krvi, imetka i časti.

(Primer za to je postupak Halida ibn Welida sa Mudždža'om u ratu protiv Musejleme Lažova. Mudždža'a je svo vrijeme ćutao i nije vanjštinski ispoljio svoj din, tj. suprotstavljanje dinu Musejleme i "njegovog dara", niti je obavijestio muslimane da je na starom i da je potlačen. Halid ga je u vanjštini ocijenio murteddom, ali je, nakon dijaloga među njima, prešao preko njegovog ubistva i nije ga htio pustiti na slobodu, već ga je poveo da u njegovom slučaju presudi prijatelj Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, Ebu Bekr, neka je Allah zadovoljan njime i ostalim ashabima. Ovdje je dokaz da onaj koji ne poriče "din dara", ne ispoljavajući (izhar) svoj din, iako je potlačen – u vanjštini nije musliman, naravno osim kod onoga koji mu zna stanje. A i tada je postajao darul-islam) I svaki pametni i učeni zna da je kufr i riddet kojeg su ovi uradili ružniji i odvratniji i kvantitetniji od onoga što su uradili ti (Tj. kufr i riddet stanovnika el-Ahsa' je gori od kufra i širka Qurejšija i murtedda poslije smrti Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, iako oni sebe smatraju dobrim muslimanima, a muwehhide smatraju haridžijama, tekfirovcima ili kafirima, džehennemskim paščadima) Zato ponovo pogledaj u tekstove Knjige i sunneta, i u siru Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem i njegovih ashaba; naći ćeš je bijelu i čistu, neće od nje skrenuti, osim propali. Zatim u ono što spominje 'ulema i obrati se Allahu da ti uputi srce i ukloni šubhu, a ja nikad ne bih pomislio da bi tako nešto od tebe poteklo. I nemoj da te obmane ono na čemu su džahili i ono što govore oni koji su na šubhama." "Saznao sam da neki govore: "U el-Ahsa' ima onih koji ispoljavaju svoj din, ne bivaju odvrćani od mesdžida i od namaza" i da je ovo ispoljavanje vjere kod njih. A ovo je razvratna greška (Tj. neki ljudi smatraju da "ispoljavanje dina" (izharud-din), a koje je znak islama pojedinca u tim područjima koja su postala dijarul-kufr, zbog spomenutih uzroka, u datom stanju – predstavlja klanjanje namaza, odlazak u džamiju i sl. Uvaženi šejh to poriče i naziva je razvratnom greškom! Šta misliš onda: kakvo je stanje onih koji mušrike i tagute nazivaju muslimanima i njihove države nazivaju muslimanskim, i koji obavezuju muslimane da im budu poslušni, uđu u njihovu vojsku i policiju?!)

Njena suština (krajnji ishod) je da među stanovnicima Bagdada, stanovnicima Menbedža, stanovnicima Misra postoje oni koji su "ispoljili svoju vjeru" (izharud-din), jer oni ne sprečavaju one koji klanjaju niti ih odvrćaju od mesdžida. O, Allahovi robovi! Gdje vam je pamet? Spor koji je između nas i njih nije u namazu, već u konstataciji tewhida i naređivanju njega, i prikazivanju širka ružnim i zabrani njega, i izricanja (jasnog) toga (Tj. ovo je onaj din koji kada se ispolji u datoj situaciji (kada postoji darul-Islam) za sobom povlači da pojedinac bude nazvan muslimanom, ako zivi u darul-kufr) kao što je rekao imam da'we Nedžda:

"Osnovu dini islama i njegov stub sačinjavaju dvije stvari:

Prva: naredba 'ibadeta Allahu Jedinom, Koji nema sudruga, podsticanje na to, prijateljevanje (el-muwala') na toj osnovi i tekfir onoga ko ga ostavi.

Druga: upozorenje na širk u 'ibadetu Allahu, strogoća zbog toga, neprijateljstvo/suprotstavlanje (el-mu'adah) zbog toga i tekfir onoga koji ga uradi.

Ovo je ispoljavanje vjere (izharud-din), o 'Abdullahu sine Husejna!"

"Razmisli, Allah te uputio, o riječima Uzvišenog u mekkanskim surama, poput:

قُلْ يٰٓاَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ ﴿١﴾ لَاۤ اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُوْنَ ﴿٢﴾ وَلَاۤ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَاۤ اَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَاۤ اَنَا

عٰبِدُ مَاۤ عٰبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَاۤ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَاۤ اَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ دِيْنُكُمْ وِلٰى دِيْنِ ﴿٦﴾

'Reci: 'O, vi nevjernici! Ja ne činim 'ibadet onom čemu vi činite 'ibadet'...' do kraja sure.

Pa, je li ti došlo do srca da mu je Allah naredio da im se obrati da su oni kafiri (Ovo spada u ispoljavanje vjere, bez sumnje, jer ga je Allah naredio, s time što je glavni cilj sure izjavljivanje odricanja o dina mušrika i murtedda) i obavijesti ih da on ne čini 'ibadet onome čemu oni 'ibadet čine, tj. da je čist i da se odrekao od njihovog dina i da ih obavijesti da oni ne čine 'ibadet onome čemu on 'ibadet čini. Tj. da oni nemaju ništa sa tewhidom (imaju bera'a od tewhida). Zbog toga ju je i okončao sa Njegovim riječima: '**Vama vaš din, nama naš din.**'

Ovo podrazumijeva njegovo odricanje od njihovog dina i njihov bera'a od njegovog dina. Razmisli o riječima Uzvišenog:

قُلْ يَتَّيِبُهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ

الَّذِي يَتَوَفَّنُكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾

'Reci: 'O ljudi, ako ste u sumnji u pogledu moje vjere, ja ne činim 'ibadet onima kojima vi 'ibadet činite mimo Allaha, već činim 'ibadet Allahu, koji vam duše uzima, i naredeno mi je da budem od mu'mina.' (Junus, 104.ajet)

I ti posvjeti (okreni) svoje lice (svo svoje biće) dinu, pravovjerno (napuštajući sve zablude) i nemoj nikako biti od mušrika!' Zar nisi čuo Allaha kako naređuje Svom vjerovjesniku da im kaže: "**Ja sam čist (nemam ništa sa) od njihove vjere?**" I da mu naređuje da bude od mu'mina koji su im neprijatelji, i zabranjuje da bude od mušrika koji su im prijatelji i njihova partija. U Qur'anu ima veliki broj ajeta, poput onoga što je Allah spomenuo o Njegovom halilu i onima koji su sa njim: '**...kada su rekli svom narodu: 'Mi se odričemo od vas i od onoga čemu 'ibadet činite mimo Allaha...'**' ' Pa nam je Allah naredio da se povodimo za njima, u riječima i djelima. A namjera mi je da te upozorim, iz straha od bratimljenja na osnovi koja nije dinska. Da nas Allah sačuva i i tebe od zavodećih fitni."

"Ed-Durerus-Senijje", 9/256-259

Kaže šejhu-l-islam Ibn Tejmijje, rahimehullah:

"Osnova toga je da se za onu riječ ('aqida) koja je po Knjizi, sunnetu i idžma'u kufr – generalno izriče da je ona kufr, kao što na to ukazuju šeri'atski dokazi. Jer, iman je od propisa koji se dobijaju od Allaha i Njegovog Poslanika. To nije od onoga u čemu ljudi sude svojim mislima i strastima.

I nije obavezno da se nad svakom osobom koja je to rekla presudi da je kafir, sve dok se u pogledu njega ne ostvare uvjeti tekfira i nestanu njegove prepreke, poput onoga koji je rekao da je vino ili kamata halal, zbog mladosti svog islama, ili zbog toga što je odrastao u pustinji, ili je čuo neki govor kojeg je porekao, nemajući uvjerenje da je on od Qur'ana, niti da je od haditha Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem..."

"Medžmu'ul-Fetawa", 35/101

Imam el-Buhari u svom "Sahihu" prenosi od Ummu Seleme, radijallahu 'anha, da je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, nakon što je čuo neku raspravu pred njegovim vratima, izašao, pa rekao:

"Ja sam samo čovjek i dolaze mi ljudi koji se spore, pa možda neko od vas bude rječitiji od drugog, pa pomislim da je on rekao istinu i presudim u njegovu korist. Pa, kome presudim na štetu prava muslimana – to nije ništa drugo do parče vatre. Neka ga uzme ili nek' ga ostavi!" Kaže šejh Ibn Deqiq el-'Id, rahimehullah, u komentaru ovoga haditha:

"U njemu je dokaz za sprovođenje propisa u vanjštini (Tj. na osnovu vanjštinskih dokaza koji se tiču određenog činjeničnog stanja) i obavijest ljudima da je Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem, u tome poput drugih, iako se od drugih razlikuje u poznavanju onoga što mu Allah, Silni i Veličanstveni, otkrije od skrivenih stvari. A to biva u posebnim stvarima, ne u opštim propisima. I na to upućuju njegove riječi, 'alejhis-selam: " Ja sam samo čovjek." Mi smo na početku ove knjige naveli da "ograničenost" u riječi "innema" biva opštom i biva posebnom, a ovo je od posebne, i spada u ono što se tiče (vezuje za) presude (suda) u pogledu vanjštinskih dokaza (Tj. Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, sudi u vanjštini kao i svi ljudi, i toga se tiče ograničenost njegove ljudske dimenzije, mimo vjerovjesničke) Ovim hadisom argumentiraju oni koji kažu da presuda (el-qada') nije u svakom slučaju pravosnažna u vanjštini i suštini (Tj. kadija i muftija ne snose odgovornost za ono što ne znaju od skrivenog stanja.

Pa njihova obavijest o Allahovom propisu u dotičnom pitanju u vanjštini ne mijenja Allahov sud koji odgovara suštini) odjednom i da presuda qadije ne mijenja šeri'atski propis u suštini."

"Ihkamul-Ahkam Šerh 'Umdetil-Ahkam" , 675. str., štamparija Mektebetus-Sunne

Šejh Muhammed el-Emin eš-Šenqiti, rahimehullah, kaže:

"Riječi Uzvišenog: **'...a ne mole se, osim šejtanu prkosnom.'**

U ovom ajetu se njihovim moljenjem (dovom) prkosnom šejtanu želi ukazati na njihov 'ibadet upućen njemu. Slično tome su riječi Uzvišenog:

﴿ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴾

'Zar vam nisam naredio, o sinovi Ademovi: 'Ne činite 'ibadet šejtanu, on vam je neprijatelj otvoreni?' (Ja Sin, 60.ajet)

I Njegove riječi o Njegovom prijatelju Ibrahimu, koje mu je On potvrdio:

'O, oče moj, nemoj činiti 'ibadet šejtanu', Njegove riječi o melekima:

'Oni su činili 'ibadet džinnima' i Njegove riječi:

'Isto tako su mnogim mušricima njihova božanstva (šureka') uljepšali ubijanje njihove djece.'

On u ovim ajetima nije objasnio na koji način su oni činili 'ibadet šejtanu, ali je u drugim ajetima objasnio da je značenje njihovog činjenja 'ibadeta šejtanu – njihovo pokoravanje njemu, njihovo slijeđenje njegovog zakonodavstva i davanje prednosti njemu nad onim čime su došli poslanici od Allaha Uzvišenog, poput Njegovih riječi:

'I uistinu šejtani objavljuju svojim štićenicima da se raspravljaju sa vama.

A ako im se pokorite – sigurno ćete biti mušrici.'

I Njegove riječi:

'Uzeli su svećenike svoje i monahe svoje za gospodare mimo Allaha'.

Kada je 'Adi ibn Hatim, radijallahu 'anhu, upitao Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem: 'Kako su ih uzeli za gospodare?', Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem mu je rekao: 'Oni su im ohalalili ono što je Allah zabranio i oharamili im ono što je Allah dozvolio, pa su ih slijedili.' To je značenje njihovog uzimanja njih za "erbabe". Iz ovoga ajeta se jasno, bez imalo nejasnoće, razumije da je onaj koji slijedi zakonodavstvo šejtana, dajući njemu prednost nad onim čime su došli poslanici – kafir u Allaha, obožavalac šejtana, on je onaj koji je uzeo šejtana za rabba, kojim god imenom on svoje slijeđenje šejtana nazivao, jer se suštine (stvari) ne mijenjaju promjenom imena, kao što je to poznato."

"Adwa'ul-Bejan", 1/476

Šejh Muhammed ibn AbdulWehhab, rahimehullah, je rekao:

"Kada bismo probali da nabrojimo koga su sve učenjaci protekfirili, uz tvrdnju islama, i u vezi čijeg otpadništva i ubistva su dali fetve – govor bi se oduljio. Ali, od posljednjih stvari koje su se dogodile je priča Benu 'Ubejda, kraljeva Misra i njihove skupine, koji su tvrdili da su ehlul-bejt, klanjali džumu i džema'at, postavili kadije i muftije. 'Ulema se složila u pogledu njihovog kufra, riddeta i borbe protiv njih, da je njihova zemlja – zemlja rata, te da je obaveza boriti se protiv njih, makar bili prisiljeni i mrzili ih."

"Mu'ellefatu Šejhil-Islam Muhammed... er-Resa'iluš-Šahsije" , 5. dio, 220. str.

Kaže šejh 'Abdullah Ebu Batin, rahimehullah:

"U stvari kojima se mora dati posebna pažnja i briga spada spoznaja granica onoga što je Allah objavio Svome Poslaniku, jer je Allah pokudio one koji to ne znaju, rekavši: 'Beduini su najveći nevjernici i munafici, i najpreči da ne znaju granice onoga što je Allah spustio Svom Poslaniku.'

"El-Intisar li Hizbillahil-Muwehhidin"

Kaže šejhu-islam Ibn Tejmije, rahimehullah:

"Ja sam im objašnjavao da je ono što je prenijeto od selefa i učenjaka od izricanja tekfira onoga ko kaže to i to, takođe istina.

Ali, mora se praviti razlika između generalizacije i pojedinačnog tekfira. Ovo je prva mes'ela u kojoj se ummet razišao od velikih temeljnih mes'ela, i to je mes'ela prijetnje..."

"Medžmu'ul-Fetawa", 3/147, 148

Kaže šejhu-islam Ibn Tejmije, rahimehullah:

"Suština stvari je da ih je u pogledu pojmova uopštenosti u govoru učenjaka zadesilo ono što je zadesilo prijašnje u pogledu uopštenih pojmova u tekstovima šeri'ata. Kada god bi ih vidjeli da kažu: "Ko kaže to i to – on je kafir", pomislio bi onaj koji sluša da ovaj pojam obuhvata svakog koga kaže, a nisu razmislili o tome da tekfir ima uvjete i prepreke, koje mogu nestati (biti neprisutne) u pogledu pojedinca, i da generalni (uopšteni) tekfir za sobom ne povlači tekfir pojedinca, osim ako budu prisutni šartovi i nestanu prepreke."

Ibid, 23/195

(Međutim, u pitanjima velikog širka i njegovih pratilja i u mes'elama taguta prepreka može biti samo prisila (ikrah), maloljetnost, ludilo i nepoznavanje stanja) (džehlul-hal)

U **"El-Wedžiz fi Usulil-Fiqh"** od 'AbdulKerima ez-Zejedana, na str. 318 stoji slijedeće:

"Na razilaženje 'uleme u pogledu snage značenja (ukazivanja) "opšteg teksta" ('am), tj. sa aspekta njegove kategoričnosti ili hipotetičnosti, nadovezuje se razilaženje u dvije stvari:

Prva stvar:

Specifiziranje (tahsis) sa ahad predajama. 'Ulema se slaže da je dozvoljeno opšti tekst koji se spominje u Qur'anu specificirati sa Qur'anom ili mutewatir sunnetom, ali se razilaze u pogledu dozvoljenosti njegovog specificiranja ahad sunnetom, zbog toga što je Qur'an kategoričke potvrđenosti (Tj. sav je prenesen mutewatir stepenom) a ahad sunnet hipotetičke utvrđenosti (Tj. nije mutewatir) tako da hipotetičko nema snagu da specificira kategoričko. To je ono što su rekle hanefije.

Pa kod njih nije dozvoljeno specifiziranje Qur'ana ahad sunnetom, osim ako se opšti tekst Qur'ana specifizira specifičnim tekstom u njegovoj snazi poput nekog teksta iz Qur'ana ili mutewatir sunneta... A kod drugih, mimo hanefija, a to je većina učenjaka, dozvoljeno je specifizirati opšti tekst iz Qur'ana specifizirajućim tekstom iz ahad sunneta, jer ahad predaja, iako je hipotetičke utvrđenosti, ona je kategoričkog značenja (Da nije kategorička u značenju – ne bi se s njom moralo specifizirati opšte značenje opšteg teksta) (jednosmislenog ukazivanja), obzirom da predstavlja specifizirajući tekst. A opšti tekst Qur'ana je, iako je kategoričke utvrđenosti, hipotetičkog značenja (ukazivanja) (Tj. na ukazivanje na situacije o kojima govori specifizirajući tekst, u pogledu kojih je zadnji kategorički (nedvojbena) pa su se izjednačili (Tj. jedan je kategoričke utvrđenosti a hipotetičkog značenja, a drugi je hipotetičke utvrđenosti a kategoričkog značenja) i otuda biva dozvoljeno da se opšti tekst Qur'ana specifizira sa specifizirajućim (posebnim)."

Kaže šejh Sulejman bin Sehman, rahimehullah:

"Ovom čovjeku se podvukla greška sa strane neispravnosti njegove 'aqide, pa ne vidi veliki širk velikim grijehom, čiji počinioc postaje kafirom. Pa upućuje svoje kritike i vrijeđanje onome koji je porekao širk, odvojio se njegovih sljedbenika i protekfirmio ih sa Knjigom, sunnetom i idžma'om. Nije nepoznato da u ljude koji su najviše poricali širk spada šejhul Islam Ibn Tejmijje i slični njemu od 'uleme sunneta, nakon što se on dogodio u njihovom vremenu, i njegov se belaj raširio, pa su ga porekli i objasnili da je on jasni širk na kojem su bili prvi mušrici, kao što će kasnije doći u njegovom govoru, rahimehullah. Među tim mušricima se pojaviše oni koji tekfire sljedbenike tewhida zbog čistoće ihlasa i lišenosti (od širka), te zbog njihovog poricanja sljedbenicima širka i izjednačavanja drugih sa Allahom, pa su zbog toga rekli: "Vi ste haridžije, vi ste novotari..."

"Ed-Durer...", 10/511

Kaže sejh, Ebu Batin, rahimehullah:

"Ako čovjek priznaje (na ar. ikrar) da su te stvari širka, koje se rade kod kaburova i na drugim mjestima, poput upućivanja dove mrtvima i odsutnima – širk i zabluda, te da je na istini onaj koji ih poriče, i da je onaj koji poziva u njih i uljepšava ih gori od počinioaca, onda se takvom presuđuje da je musliman, jer je to značenje kufra u taguta i kufra u sve što se obožava mimo Allaha. Pa kada prizna da su takve i druge stvari, od ostalih vrsta 'ibadeta, čisto Allahovo pravo, koje ne zaslužuje niko mimo Njega, ni bliski melek, niti poslani vjerovjesnik, a kamoli neko mimo njih – (uradio je ono) što je suština imana u Allaha i kufra u sve što se obožava mimo Allaha. Rekao je Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi we sellem: "Ko kaže 'La ilahe illAllah' i zanevjeruje u sve što se obožava mimo Allaha – zaštićen mu je život i imetak, a obračun (tj. o iskrenosti svog islama) će polagati kod Uzvišenog Allaha." Svakom pojedincu je obaveza da nauči tewhid i ruknove islama sa dokazom, i "taqlid" (slijepo slijeđenje, op. autora) u tome nije dozvoljen. S time što se "neuki" (obični musliman, 'amijj, op. autora), koji ne poznaje dokaze, pod uslovom da je ubjeđen u jednoću Rabba, Uzvišenog, i poslanicu Muhammeda, sallallahu 'alejhi we sellem, i da su te stvari širka, koje se rade kod kaburova, zabluda i da su neispravne (batil, laž), čvrstim ubjeđenjem u kojem nema nimalo sumnje – smatra muslimanom, iako to ne zna poduprijeti dokazom. To zbog toga što većina muslimana, iako bi se podučili dokazu, najčešće ne shvata značenje. En-Newewi, u komentaru Muslima, kod govora o hadisu Damama ibn Tha'lebe, spominje: "Rekao je Ebu 'Amr ibnus-Salah: "U njemu je dokaz za mišljenje koje zastupaju prvaci učenih, a to je da su obični ljudi, muqallidi – vjernici i da je po pitanju njih dovoljno da su čvrsto ubjeđeni u istinu, bez imalo sumnje i kolebanja, suprotno mu'tezilama koji su to porekli."

"Ed-Durerus-Senijje", 10/408, 409

Kaže šejh 'Abdullah bin 'AbdulLatif, rahimehullah:

"Ovim se želi ono što se proširilo od okretanja (odbijanja) onih koji se pripisuju islamu – i da su ummet odazivanja vjeri – od svoje vjere i onoga zbog čega su stvoreni, na što ukazuju qur'anski dokazi i vjerovjesnički hadithi u pogledu pridržavanja islama i njegove spoznaje, odricanja od njemu suprotnog i izvršavanju njegovih prava. Dok stvar u pogledu većine stvorenja nije došla do toga da ne osjećaju odbojnost prema pripadnicima nevjerničkih milleta i nepostojanja džihada protiv njih. Stvar je dalje tekla dok nisu ušli u njihovu pokornost i dok se nisu uz njih (prema njima) smirili (opustili), tražili prosperitet svog dunjaluka nestankom svoje vjere i ostavili naređenja Qur'ana i njegove zabrane, a izučavaju ga noć i dan. Ovo je, bez ikakve sumnje, od najvećih vrsta riddeta i pribjegavanja drugom milletu, mimo milleta islama i ulazak u millet kršćanstva, da Allah sačuva od toga! Kao da ste u vremenu fetre ili živite u nekom mjestu do kojeg nije dopro nur islama!?"

"Ed-Durer...", 8/13

Kaže Muhammed ibnul-Hasan el-Hanefi, rahimehullah:

"Ne treba da se muslimani bore protiv mušrika sa mušricima, jer su obje skupine – šejtanska partija, a šejtanska partija je gubitnička. Otuda, ne treba da se musliman priključuje bilo kojoj od dvije skupine, da povećava njihov broj i da se bori braneći njih. To je zbog toga što je sud širka preovladavajući, a musliman se bori samo da pomogne sljedbenike istine, a ne da pomogne (gornjim učini, ispolji) sud širka..."

"Šerhus-Sijer...", 4/1515

Kaže es-Serahsi el-Hanefi, rahimehullah:

"Ako bi grupa muslimana boravila sa ugovorom bezbjednosti u "darul-harb" i taj dar bio napadnut od strane partije koja je u ratu sa njima – tim muslimanima nije dozvoljeno da se bore protiv njih, jer se u toj borbi izlaže život riziku.

A to nije dozvoljeno, osim radi uzdizanja riječi Uzvišenog i Silnog Allaha i pomaganja vjere, a to ovdje ne postoji, jer su propisi širka preovladavajući (gornji) među njima. I muslimani otuda nisu u stanju da sude zakonom muslimana, pa ta borba dobiva oblik borbe za uzdizanje riječi širka. A to nije dozvoljeno, osim kada se plaše za sebe od njih. Onda nema smetnje da se bore protiv njih, da bi sebe sačuvali (Tj. u nuždi) a ne da uzdignu riječ širka."

"El-Mebhut", 10/98

Rekao je šejh AbdulLatif ibn AbdurRahman, rahimehullah:

"Mržnja prema tim mušricima, njihova kritika, kuđenje i njihov tekfir, odricanje od njih je suština dina i najveće sredstvo do Gospodara svjetova. I život muslimana neće imati slasti, osim džihdom protiv njih, prkošenjem njima i njihovim tekfirom, i približivanjem Allahu s time, i nadajući se nagradi zbog toga kod Njega:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

'Na danu, u kojem neće koristiti niti imetak ni djeca, osim ko dođe Allahu čistog srca.' (eš-Šu'ara', 88. i 89.ajet)"

Ovaj plemeniti stepen i divni opis je ono što ste vi porekli i čime ste vi ohalalili čast muslimana i optužili ih zbog toga ogromnim stvarima; a Allahu čemu svi otići, kod Njega će se tajne otkriti i očiglednim postati zatajene stvari u svijestima, i znaće se ko se suprotstavljao Njegovoj partji i Njegovim ewlijama, a prijateljevaio sa Njegovim neprijateljima i onim koji ratuju protiv njega; saznaće se koliko je nasilje prema sebi učinio. I koja od dvije partije je bila najpreča za Njega i koja od dvije kuće podobnija za njih. Čovjek će biti sa onim koje voli, pomaže ih i ukazuje im lojalnost, htio ili odbio."

"Zar se je širk na zemlji dogodio (i zbog čeg drugog), osim zbog mišljenja protivnika sličnih ovima, koji se ljudima prikazuju u odjelu 'uleme i odjeći dobrih vjernika, a oni su najudaljeniji od svih Allahovih stvorenja, od onoga s čime su došli poslanici, od Njegovog tewhida, spoznaje Njega i pozivanja Njegovom putu. Naprotiv, oni su spremna vojska turbeta i njihovih robova. Oni su sklopili primirje i bratstvo sa onim koji čine 'ibadet vjerovjesnicima i šejhovima i sugerirali im da, obzirom da izgovaraju dva šehadeta i okreću se prema qibli, njima neće škoditi širk niti ta'til, i da su oni ti pravi muslimani. I da su oni najbolji ummet, koji je ikad izveden za ljude i da će oni sačinjavati saffove džennetlija, pa su ih ove njihove riječi obmanule, te su pretjerali u svom širku i svojoj zabludi, dok nisu svojim božanstvima pripisali "tesarruf", upravljanje i uticanje, mimo Allaha, Gospodara svjetova."

"Ed-Durer...", 12/344

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا

إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ

إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

“A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji dobra djela čini i koji kaže:

“Ja sam doista musliman.” ”